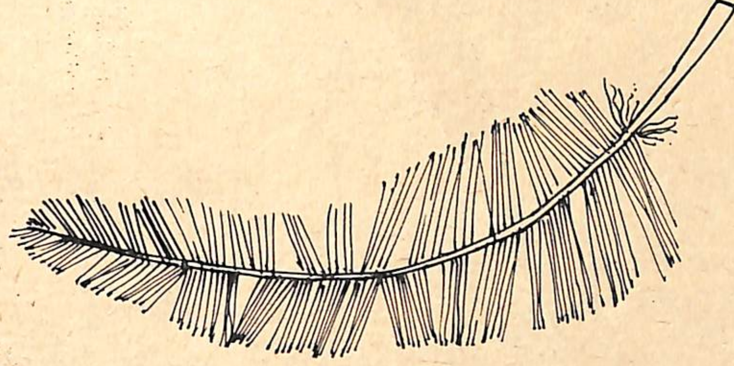
68-20

Akbaba

Zirveye doğru!

Altınyıldız'ın
en ince kumaşı!..

ALTINYILDIZ
SUNSET

Tüy gibi hafiftir, çok dayanıklıdır, buruşmaz,
iyi ütü tutar. 12 moda rengi mevcuttur.

Altınyıldız
Avrupa'da aranan yerli kumaşlar

(Manajans : 1046 — 80)

Akbaba

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 20 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Mayıs 1968

Sandık koydum, nutuk attım...

MÜJDE sevgili okurlar! Belediye seçimleri yaklaşıyor. Bir umut penceresi açıldı. Önümüzdeki ay başını bir gün geçtikten sonra hepimiz kol kol seçim sandıklarına doğru yola çıkacağız ve oylarımızı bir zarfın içine itinayla koyduktan sonra dikkatle atacağız.

Ertesi sabah da değil, o akşamın karanlığı basmadan bir adam çıkacak sandıktan...

— Ey vatandaşlar, ben kazandım... diye bağıracak bu adam...

Ve ertesi günü sokaklarımızı dolduran çöpleri süpürüverecek bu adam...

Hileli gıda maddelerinin kontrolunu yapıverecek bu adam...

Lokantaları mikroplarından temizleyiverecek bu adam...

Sütlerimize su karıştırılmasını önleyiverecek bu adam...

Eksik ekmek pişiren fırıncının icabına bakıverecek bu adam...

İmar yolsuzluğunu önleyiverecek bu adam...

Susuzluğa paydos borusu çalıverecek bu adam...

Çamurlu yol, berbat meydan bırakmıyacak bu adam...

Trafik sıkıntısını eritiverecek bu adam...

Otobüsleri, troleybüsleri iki katına çıkarıp; taksilerin saatlerini çalıştırıverecek bu adam...

Arsa, apartman rezaletine «dur» deyiverecek bu adam...

Gecekondu dâvasını çözümleyiverecek bu adam...

Eti, meyvayı, balığı, aracısız tefecisiz, ucuza satacak bu adam...

Yukarıdaki satırları okudukça gülüyorsunuz değil mi sevgili okurlar?...

Gülersiniz elbet... Nasrettin Hoca'nın alacaklısı gibi, peşin hesabı görünce kim gülmez ki?... Vatandaş, yalnız İstanbul'da değil, bütün Türkiye'de gülüyor şimdi... Gülerek hazırlanıyor seçimlere... Ve Belediye adayları da, eskisiyle yenisiyle, Asfalt Osman, Parke Cemal, Beton Hüsamettin, Trafik Şemsettin, İmar Hakkı gibisinden lâkaplarla halkın karşısına çıkıp:

— Beni seçiniz... diyor.

Hele İstanbul'da, oylar atılıp da hazret sandıktan çıktıktan sonra siz bakınız neler olacak!... Yedi tepenin yedisinde birden sihirli bir rüzgâr esecek... Şu pis ve pasaklı şehrin yüzü birdenbire tepeden tırnağa değişecek... Belediye adaylarının söylediklerine bakarsanız ellerinde Alâattin'in sihirli lâmbası var. Biraz hohlayıp üflediler mi, bir dudağı yerde bir dudağı gökte arap belirip, şehrin bütün hizmetlerini görecek.

Belediye Başkanı adaylarının gazetelerdeki sözlerine bakınız. İçlerinden birisi çıkıp da ilâç olsun diye şöyle konuşuyor mu:

— Ey hemşehriler! Kim ne söylerse kulak asmayın! İstanbul'un derdi bitmez ve bu gidişle çözümlenemez. Belediye borç içindedir, bütçesi yetersizdir, gelirlerin çoğu memurların maaşlarına gitmektedir. Yiyicisi, avantacısı, fırsatçısı Belediye teşkilâtını sarmıştır. Nüfuz ticaretini meslek edinmiş olanlar Belediye Meclisinin içinde tezgâhlarını kurmuşlardır. İmarından Balıkhanesine, Mezbahasından Hâl'ine kadar şehrin hayatına el koymuş bulunanlarla ben tek başıma uğraşamam. Bu teşkilâtı baştan sona değiştirip köklü bir reform yapmadan, yeni gelir kaynakları bulmadan hiçbir iş yürümez. Yürür, diyen yalan söylemektedir ve Belediye Başkanı olup kendi çıkarına bakmak niyetindedir. Bunun için sandık başına kadar boşuna zahmet etmeyin...

Hiçbir Belediye Başkan adayı böyle konuşmaz. Böyle konuşamayan müstakbel Başkan ise daha göreve başlamadan yalan söylediğine göre umut var mıdır dağın ardında?

Yazık ki bunca seçim masrafı, propagandası, kâğıdı, mürekkebi boşuna israf ediliyor. İstanbul'da Belediye seçimlerine yatırılacak para şehre verilse, belki şehirli bir dereceye kadar rahat nefes alır. Zavallı halk, kendi eliyle attığı oy'un kendisine bir hayır getirmiyeceğini biliyor ya, usul olmuş bir kere... Karagöz-Hacivat geleneğindeki gibi:

— Perde kurdum şem'a yaktım, gösterem zıllû hayâl... der gibi:

— Sandık koydum, heyet kurdum, gösterem hizmeti beledî... diye avaz avaz bağırıp ortalığı birbirine katan Hayâlî politikacıların şamatasına kapılıp gidiyor.

Biliyor musunuz ilk önce nasıl bir politikacıya ihtiyaç var sevgili Akbaba okurları?...

Vatandaşa ve hemşehriye ağız dolusu vaatlerde bulunan değil, vatandaşa ve hemşehriye doğru'ları söyleyecek politikacıya ihtiyacı var Türkiye'nin...

Ama böylesi seçimi kazanır mı, kazanmaz mı?

Böylesi seçimi kazanır mı, kazanmaz mı bilemeyiz, ama böyle politikacılar meydanlara çıktığı zaman halk kazanır. Çünkü şimdiye kadar seçimleri kazananlar hep politikacı esnafı; ve kaybeden de hep halk çoğunluğu olmuştur. «Milletin makûs talihi» bâri bundan sonra değişse...

AKBABA

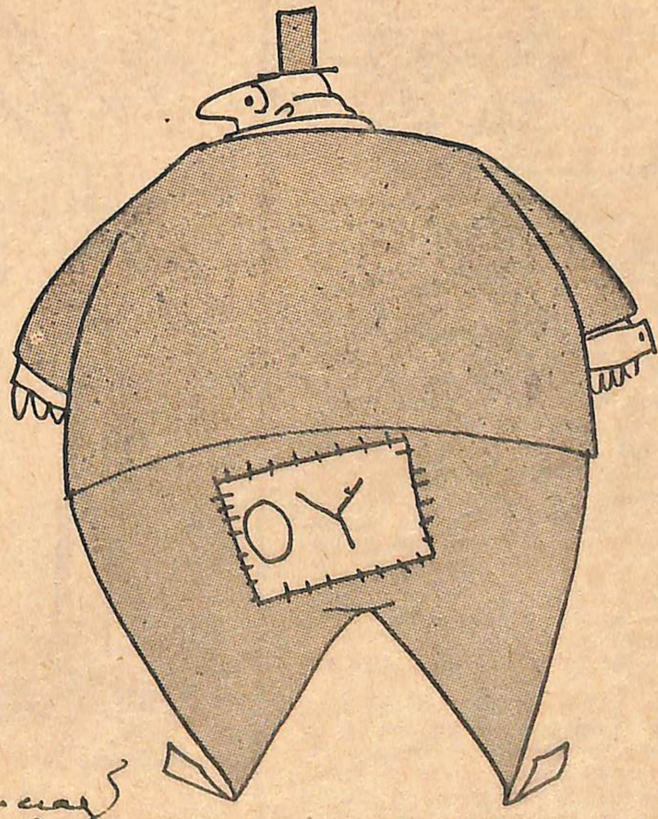
Tersine dünya

C.H.P.'nin İstanbul Belediye Başkan adaylığını kazanan Orhan Eyüboğlu, «Trafiği saat gibi işleteceğim» demiş.

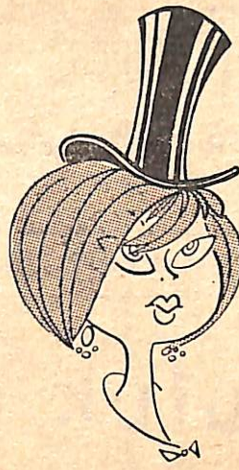
Malûm, İstanbul'un eski Trafik Müdürlerindendir Eyüboğlu. Adaylık hakkını kazandığına hiç şaşmadık da, verdiği demece pek şaştık doğrusu.

Demek Belediye Başkanlığına aday gösterilmek için Trafik Müdürlüğü yapmak gerekiyor, trafiği düzeltmek için de ille Belediye Başkanlığına getirilmesi icabediyor. Öyle olmasa, müdürlüğü sırasında saat gibi işletirdi trafiği.

Yazısız

SENATÖR ABLA

Muzaffer İZGÜ

MİLLETİN Avrupa'da altına hücum ettiği günlerde, kaynanam da bana hücuma geçti... Hem nasıl geçme, açıyordu ağzını, yumuyordu gözünü...

— Damat damat, olmaz olsun senin gibi damat!... Gül gibi kızımı abukatım diye aldın da reziller ettin.

— Yine avukatım ya anne, dedim.

— Hıh, abukatmış... Kaç lira alıyorsun ayol, ha söyle kaç lira alıyorsun ayda?... Bin liradan fazla para alabiliyor musun? Memlekette abukatlığın da şerefini iki paralık ettin. On liraya dilekçe, beş liraya asker mektubu yazıyorsun. Bir naylon çorap alabiliyor musun kızıma, ha söyle alabiliyor musun? Allah koyup gidenden razı olsun, kocamdan kalan dul maaşımla, bir de kızımın kazancı olmasa çoktan dilenirdik, çoktan... Sen de sürünürdün, sürünür. Senin gibi bütün abukatlıkta dikiş tutturamayan arkadaşlarının kimisi senatör oldu, kimisi milletvekili oldu. Ama sen, daha bir belediye başkanı, bir parti başkanı bile olamadın.

— Ama anne!...

— Ne annesi? Sus bakiym! Ya bu sefer senatörlüğe adaylığını koyacaksın, ya da!

— Ya da?

— Ya da kızım koyacak anladın mı? Bıktı kızcağız tulis gezdirmekten, onlara lâf anlatmaktan...

— Şükran'la mı karar verdiniz bu işe?

— Evet, Şükran'la karar verdik.

— Ama o İngilizceden başka bir şey bilmez ki.

— Bak sen şuna!... Sen ne biliyorsun ayol? Daha doğru dürüst Türkçeyi bile bilmiyorsun. Torpille mi abukat oldun, nedir? Bana bak damat, ben kızımı senatör yapacağım, anladın mı? Ben onu fakülte filfilojisinde senin yazıhanenin aylığını versin diye yıllarca okutmadım.

— Yahu anne, bu işin nutuğu var, bu işin propagandası var... Nasıl yapar Şükran bunları?

Kaynanam bir kahkaha patlattı:

— Ben ne güne duruyorum ayol? dedi. Ha söylesene, ben ne güne duruyorum? O meydanlığa çıkıp da, elime o mikrofon denen şeyi bir alırsam, evelallah Bölükbaşı'nın pabucunu bile dama atarım. Eğerkim atmazsam, bana da posta emeklisi Haydar'ın Hatice'si demesinler... Sen ne zannediyorsun damat, herkesi kendin gibi köşe süpürgesi mi zannediyorsun?

Bir hafta sonra iş iyice ciddileşti. Bizim Şükran'ın kafasını da sardı bu senatörlük...

— Ayol, diyordu, turistleri gezdirirken anam ağlıyor, hiç olmazsa bir senatör olursam...

Kaynanam alıyordu sözü:

— Olursun kızım olursun, diyordu. Olanlar senden çok mu akıllı sanki? Onların içinde şu senin kocan gibileri dolu. Hem sana n'oluyor bakalım damat? Bizim yüreğimiz seninki gibi kuru sıkı atmıyor. Bizimkisi vatan aşkıyla, millet aşkıyla, bayrak aşkıyla atıyor... Dinle bak şu yüreği, her vuruşta, vatan diyor, millet diyor, bayrak diyor... Biz bu memlekete hizmet etmeyi kafamıza koyduk. Şayet paçan tutuyorsa, sen de et de görelim!

Karım:

— Seni de bir güzel işe yerleştiririz, diyordu... Bir belediye avukatlığına, bir hazine avukatlığına...

Kaynanam:

— Ankara'ya gideriz, iki de kat alırız...

— İki kat mı, ya para? diye sordum.

— Hıh paraymış... Ah sen ah!... Sen avukat olmayacakmışsın oğlum. Sen esaslı köfteci olurdun. Ayol hiç okumuyor musun gazeteleri? Milletvekillerinin yarısından fazlasının maaşları hacizliymiş. Varsın bizimkisi de hacizli olsun. Hem o zaman bir kanun daha çıkartırız, maaşın ancak onda biri haczedilir diye. Oh, iki kat, birini kiraya ver, birisinde kendin otur! Ah ah, rahmetli sağ olacaktı da, kızının senatör olduğunu, Yumuk Hatice'sinin de senatör anası olduğunu görecekti.

Birkaç gün sonra bir baktım bizim kayınvalide bir yığın el ilânıyla çıktı geldi:

— N'olacak bunlar? dedim.

— Dağıtacağım ayol!

Bir tanesini aldım, okudum. Başlığı şöyleydi:

«Erkeklerle işimiz yok, biz kadınlara sesleniyoruz! Muhterem kadınlar, sizlere bazı sorularımız var. Bu soruları cevaplandırmağa çalışın! Bu sorularımızdan iki tanesine evet diyebilirseniz, o zaman oyunuzu yine erkeklere verin!

Soru: 1 — Tek başınıza gidip, meyhanede iki tek atabiliyor musunuz?

Soru: 2 — Canınız istediği zaman kocanızı şöyle evire çevire dövebiliyor musunuz?

Soru: 3 — Kafanız bozulduğu zaman, çoluğu çocuğu bırakıp, Bursa'lara, Konya'lara tek başınıza çıkabiliyor musunuz?

Soru: 4 — Evde kocanız sizi beklerken, siz sevgilinizle kolkola deniz kıyısında volta atıp, kumların üzerinde sevişebiliyor musunuz?

Soru: 5 — Çocuğunuzu doğurduktan sonra, onu kocanızın üstüne atıp, «İşte çocuk, işte sen, emzir, altını temizle, geceleri uyan pışpışla, ne halin varsa gör» diyebiliyor musunuz?

Soru: 6 — Şöyle birisini pataklayıp, ağzınızın tadıyla karakolluk olabiliyor musunuz?

Soru: 7 — Başbakan, bakan, belediye başkanı, kaymakam, vali olabiliyor musunuz?

Soru: 8 — Hoşunuza giden erkeğe lâf atabiliyor musunuz?

Soru: 9 — Otobüste, dolmuşta, önünüzdeki erkeği sıkıştırıp, kabasına bir çimdik atabiliyor musunuz?

Soru: 10 — Sevgilinizi alamayınca, tabancanızı çekip alnının ortasından şakkadak vurabiliyor musunuz?

Soru: 11 — Köy köy dolaşıp cere çıkabiliyor musunuz?

Soru: 12 — Nişanlınızın evini basıp, nişanlınızın babasını, anasını eşek sudan gelinceye kadar dövebiliyor musunuz?

Soru: 13 — Evde kocanız bir söze karıştığı zaman, «Sen sus be, saçı kısa, aklı kısa» diyebiliyor musunuz?

Soru: 14 — Mahallenizdeki tüm erkekleri toplayıp piknikte ye-ye yapabiliyor, hepsiyle ayrı ayrı vaziyeti idare edebiliyor musunuz?

Soru: 15 — İçinizde senede 200 bini vuran futbol yıldızı var mı?

Soru: 16 — Birini resmî nikâhla, dördünü de imam nikâhıyla alıp, beş kocaya sahip olabiliyor musunuz?

Soru: 17 — Eve gelince, rakıyı arka cebinizden çıkarıp, «Ulan koca, hazırla ulan sofrayı! Hele pirzolaları bir yak, dinim hakkı için seni eşek sudan gelinceye kadar döverim» diyebiliyor musunuz?

Soru: 18 — Kızdığınız bir kimseye şöyle karnınızı gere gere küfürler edebiliyor musunuz?

İşte bu sorularımızın hepsine evet diyebilmek sizin elinizde. Şayet, senato ara seçimlerinde oyunuzu benim kızım Şükran'a verirseniz, bunların hepsi olacak. Olacak, çünkü kanun, kadınla erkek birbirine eşittir diyor...

Gözlerinizden öperiz hemşirelerimiz...

Senatör adayı: Şükran Kafasıçalışır
Annesi: Hatice Belkırmaz.

— Nasıl? dedi kaynanam.

— İyi olur inşallah, dedim.

— Bana bak damat, şimdi sana da bazı işler düşüyor. Bu işleri seve seve yapacak, seve seve yerine getireceksin, anladın mı?

— Neymiş onlar?

— Öyle ukalâ ukalâ neymiş onlar deme bakiym! Biz bu el ilânlarını dağıttıktan sonra, bir sürü toplantılar tertipleyeceğiz. Bu toplantıların çoğu da bu evde olacak. Seçmenlerimizin fikirlerini alacağız... Şu var ki, seçmenlerin bize iyice inanabilmeleri için, şu yukarda saydığımız maddelerin hepsini senin üzerinde tatbik edeceğiz. Seçmen görmeli ki, itimat etmeli, inanmalı seçeceği kişiye... Meselâ kızım seni, burada, seçmenlerin önünde çevire çevire dövecek, gık demiyeceksin! Seçmenleriyle buraya rakı içmeğe gelecek, alâsından sofra hazırlayacaksın, ara sıra oğlanlarla gelecek, gık demiyeceksin, sen mahsustan bazıları lâfa karışacak, karın sana, «Sen sus be, saçı kısa, aklı kısa» dediği zaman ağzını açmayacaksın. Anladın mı damat? Bu senin de istikbalin, bizim de istikbalimiz...

El ilânları dağıtıldıktan sonra, hakikaten bizim ev arı kovanı gibi işlemeğe başladı... Hem nasıl işlemek, içerde yirmi otuz kadın varsa, zannedersiniz bir ordu kadın var... Her kafadan bir ses çıkıyor... Kadınların kimi erkekleri asalım diyor, kimi keselim diyor, kimi lokma lokma yapıp şişe dizelim diyor... Bu arada kaynanam bağırıyor:

— Şükrüüü, seçmenlere kahve yap!...

—Şükrüüü, seçmenlere çay yap!..

— Şükrüüü, seçmenlerin çocuklarını çişe götür!

— Şükrüüü, seçmenlerin mantolarını tut!

Ara sıra karım paylıyor:

— Budala, manto hiç öyle mi tutulur?

Kaynanam haşlıyor:

— Hadi hadi pis beceriksiz... Bırak da sen o mantoyu, git mutfaktaki bulaşıkları yıka!

Yine ara sıra, yirmi otuz seçmen bir araya gelip, her biri bir şeyler getirerek, evde kafayı çekiyorlar.

Karım bağırıyor:

— Şükrüüü, bu patatesler iyice kızarmamış, elin kırılsın!

Kaynanam bağırıyor:

— Şükrüüü, bu salatanın tuzu nerede? Gözün kör olsun!...

Kafaları iyice bulunca, başlıyor-

SEÇİM FAKİRİ!

lar erkeklerin ardından atıp tutmağa. Ama ne atıp tutma! Hızlarını alamıyorlar, beni mutfaktan çağırıyor, orta yere alıyorlar:

— Tuuu sana, tuuu sana, sen de erkeksin, diyorlar... Tuu tuu, ayol işte bu da erkek... Boyun devrilsin inşallah, gözün çıksın inşallah!...

Arada bir tuzluk fırlatan, tabak fırlatan da oluyor... Kaynanam geliyor, ense köküme yaradana sığınıp bir tokat aşkedince, tüm kadınlar aşka gelerek bağırıyorlar:

— Ayol bir tane de benim için! Allah aşkına benim için!

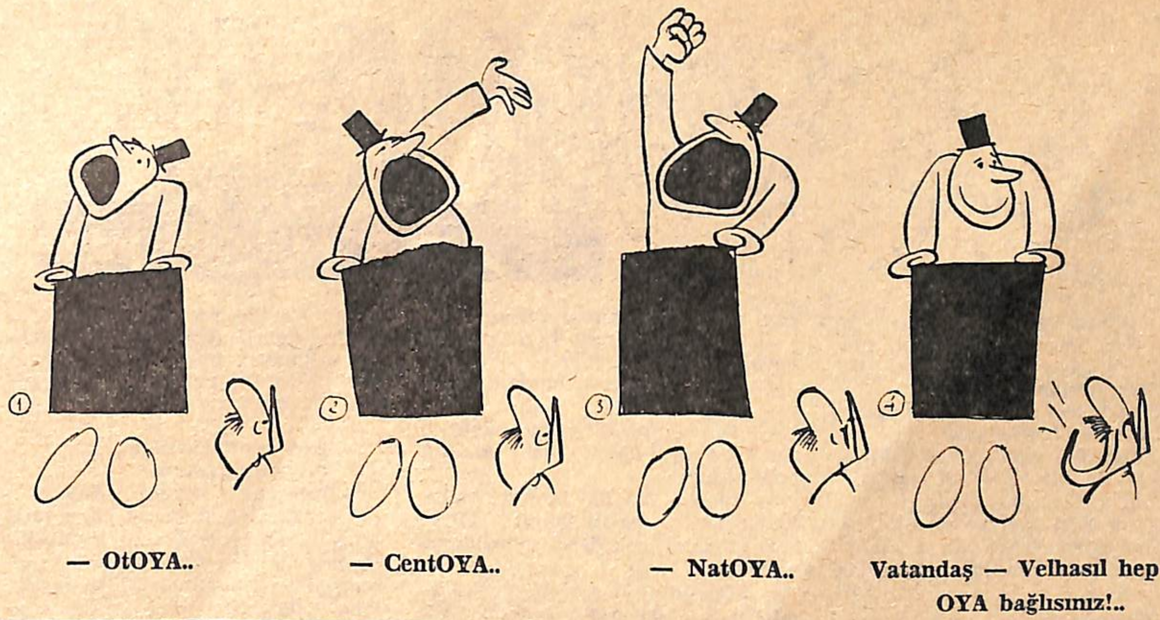
Sonra hepsi birden gazeller atarak, nâralar patlatarak, sokaklara dökülüyorlar, biniyorlar arabalarına, sabaha karşı yine geliyorlar...

— Şükrüüü, bize kahve yap!...

— Şükrüüü, bize işkembe çorbası yap!...

Vallahi bu gidişle karımın senatör olacağı yüzde yüz... Ama, acaba seçimleri biraz daha öne alamaz mıyız?

Muzaffer İZGÜ

— OtOYA.. — CentOYA.. — NatOYA.. Vatandaş — Velhasıl hep OYA bağlısınız!..

İNSAN, hayvanlığından çok utanan bir hayvandır. İçinden çıktığı kabuğu küçümsercesine, kendi fiziğinin dünyadaki başka yaratıkların yapılarına benzerliğini örtbas edebilmek için elinden geleni ardına komaz. Gövdesinin «hayvani» saydığı bütün kabalıklarını gizlemek, gizleyemediklerini de inceltip hafifletmek derdiyle uğraşır durur.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Buram, buram!..

Aslında «hayvanlıktan uzaklaşmak» denilen gelişimin tek gerçek ölçüsü, insanların sırf kendi iştahlarıyla yaşamaktan sıyrılıp ömürlerini bütün insanlığa adamanın bilincine ne dereceye kadar varabildikleridir.

Dünyamızın sürüp giden büyük dramı ise toplumların kaderine etkili kişilerden henüz pek azının öyle bir bilince yaklaşabilmiş bulunmaları, insanlıkla insanlık görünüşünü hâlâ karıştırmakta olmalarıdır.

Yüzbinlerce vatandaşının geçim imkânlarını avucunda tutan bir adamın davranışlarındaki sorumsuzlukları, bencillikleri, çeşitli çirkinlik ve rezillikleri yüzüne vurursunuz; hiç oralı olmaz. Bir ziyafette geğirdiğini yahut kuyruk sokumundaki et benini ameliyatla aldırdığını yazarsanız dâvâ açar.

Dünyanın en büyük namussuzluklarından biri de kitleleri «zarifleşme» imkânlarından yoksun bırakmak ve sonra dönüp onların görünüşteki kabalıklarına burun kıvırmaktır.

Adama eğitim vermiyeceksiniz, görgü vermiyeceksiniz, içinde insanca yaşanılabilecek bir ev ve doğru dürüst para vermiyeceksiniz; üstelik zavallıyı sabahtan akşama kadar en pis işlerde çalıştırıp tere ve çamura bulayacaksınız. Kendiniz ise renkli banyoların ılık sularında nefis sabunlarla yıkanıp kolonyalar süründükten sonra onun yanından geçerken «Hayvanın kokusuna bak!» diye burnunuzu tutacaksınız...

Bunu yapabilenler aslında cinsimizin insanlıktan en uzak ve hayvanlığa en yakın örnekleridir.

Ve sözlerle düşünceleri toplumdaki yerlerine oturtmadıkça, yâni hangi sınıfın hangi yöndeki tutumunu dile getirdiklerine bakmayı öğrenmedikçe, insanların kokularının bile gerçek anlamını kavrayamayız.

Geçenlerde en büyük ve ciddî gazetelerimizden birinin okuyucu sütununda gözüme ilişen bir küçük çatışma acı acı gülümsetti beni.

Yüzeydeki bozukluklar yüzünden yurdumuzu yabancıların beğenmemesi ihtimalinden çok korkan vatandaşlarımızdan biri «Sınır kapılarımız yüz kızartıcıdır» başlıklı bir mektup yazmıştı. Burnunun da pek hassas olduğu anlaşılan bu zat, Yeşilköy Hava Alanının durumunu anlatırken şöyle diyordu:

— Terminal binasına girersek burnumuza helâ ve mutfak kokularıyla karışık bir kışla kokusu çarpar.

Bir süre sonra aynı sütunda buna bir piyade kıdemli albayımızın cevabı yayınlandı. «Kahraman Mehmetçikler» hesabına haklı olarak çok sinirlendiği anlaşılan sayın albay tam bir asker öfkesiyle şunları yazıyordu:

«Otuz yılını aralıksız kışlalarda geçirmiş bir kimse olarak söyleyeyim ki en kötü şartlar altında dahi mutfak ve helâ, kışlada yanyana gelmez ve kokuları da asla birbirine karışmaz. Manevra ve tatbikatlarda bile bu iki tesisin yanyana gelmesi veya kokularının birbirine karışması şöyle dursun, bilhassa helâ yerleri seçilirken bölgenin devamlı rüzgâr istikameti dahi nazarı itibara alınır...»

Sayın albayın sözlerine bizim de ekleyeceklerimiz var.

Bir kere, hepimizin «Mehmetçikler» diye sevdiğimiz ya da sever göründüğümüz erlerimiz üniformalarıyla gökten inivermiş birer masal kahramanı değildirler; bir süre için eğitime çağrılmış köylülerdir hemen hepsi.

Yâni bugün Türkiye'de «kışla kokusu» diye yüz buruşturmak, aslında köylü kokusundan sızıldanmaktır.

Katı gerçekler bakımından birinci mektubun yazarının doğruyu söylediğini ve bazı kışlalarımızda helâ kokularının mutfak kokularına karıştığını kabul etsek bile, bunun asıl sorumlularının kimler olduğunu düşünmek zorundayız.

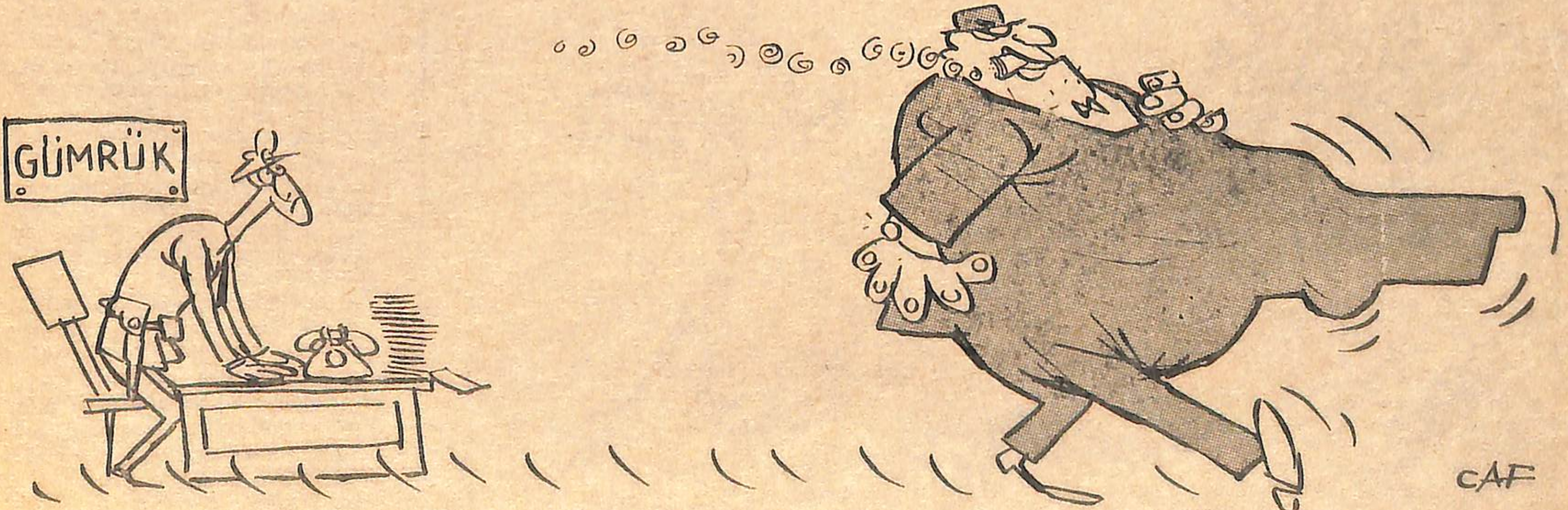
Helâ ve mutfak kokularının yalnız karışmamasının değil, büsbütün giderilmesinin de teknik usulleri vardır 1968 dünyasında. Ama o usulleri bilip uygulayabilmek bir eğitim işi ve bir refah konusudur.

Türkiye'de asker ocakları, bir kapılarından girip öteki kapılarından çıkan köylülerimize o yönde bir aydınlık verebilmek için dar imkânlar çerçevesinde ellerinden geleni yapmakta. Baltalanmasaydı, Köy Enstitüleri o dâvayı kökünden çözecekti belki de. Ama bırakan kim?

Helâ kokusuyla mutfak kokusu karışımına can kurban, dostlar. İnsanların bile bile insanlık gerisi bataklıklarda süründürülmeleri yüzünden Türk toplumu ayıp kokuyor, ayıp!

Refik ERDURAN

Yurt dışı seyahatten dönenler yurda otomobil sokamıyacak. — Gazeteler —

Yazısız

Olağanüstü büyük adam

AZİZ NESİN

— Merhaba Fazıl bey...

— Oooo, maşallah efendim, maşallah... Merhaba... Nasılsınız, âfiyettesiniz inşallah?...

— Hamdolsun efendim, duacıyız... Zatıâliniz ne âlemdesiniz?

— Teşekkür ederim efendim... Bendeniz de iyiyim, sizleri sormalı.

— Çok şükür, sıhhatteyiz...

— Allah âfiyet versin efendim...

— Sizi görmeden az önce kiminleydim, biliyor musunuz? Dünyada bilemezsiniz... «.................» i görmez miyim?

— Ne diyorsunuz? Demek, gördünüz?

— Evet... Hem gördüm, hem de konuştum kendileriyle...

— Yâni, böyle karşılıklı olarak, öyle mi?

— Tabii... Gördüm diyorum size... Rüyada değil efendim, aynı ile vâki... Ayan beyan gördüm ve konuştum...

— Konuştunuz da?

— Evet...

— Ne bahtiyarsınız!

— Çok...

— Bendeniz, çocukluğumda... Çocukluğumda dersem, onaltı, onyedi yaşlarımda vardım, bir kere peder merhumla evlerine gitmiştik efendim, ya bayram ya da öyle bir ziyaretti işte... Hiç unutmam, bir sözü hâlâ aklımdadır.

— Ne demişti kuzum, ne demişlerdi?...

— Biz huzurundaydık, daha başka misafirleri de vardı. O sırada buyurdular ki: «Kış ne kadar şiddetli olur ise, mahsul de o kadar bereketli olur» diye buyurmuşlardı.

— Ne diyorsunuz? Demek böyle buyurdular...

— Evet... Aynen aklımdadır.

— Ne hikmet!...

— Sonra, misafirlerine «Üşüyorsanız, sobaya daha kömür atalım» buyurdular...

— Yaaa!... Ne büyük bir hakikatin ifadesi!... Basitmiş gibi geliyor ama efendim, çok derin mânalar taşıyor...

— Efendim, o söz, sizin, benim gibilerin ağzında basit, velâkin üstadın ağzından çıktı mı, başka bir kıymet kazanıyor, nasıl anlatayım, bilmem ki...

— Anlıyorum, anlıyorum...

— Ama siz, görüşmenizi anlatınız... Neler söyledi? Her bir sözünü zaptetseydiniz...

— Ah efendim, insan böyle bir mesut tesadüf olabileceğini bilir mi hiç?... Bilsem, yanıma pilli sesbandını alırdım, kelimesi kelimesine zaptederdim sözlerini...

— Büyük tarihî kıymeti vardır...

— Tabii... Fakat kulaklarımı dört açarak dinledim ve yanlarından ayrıldıktan sonra, hafızama nakşetmiş olduğum sözlerini derhal deftere kaydettim.

— Altına tarihini yazsaydınız...

— Tarihini, saatini ve yerini de yazdım...

— Çok iyi yapmışsınız. Bunlar tarihî kıymeti haiz vesikalar efendim... İlerde kıymeti daha da artar...

— Bizden de çoluğa çocuğa bunlar miras kalacak...

— Peki, neler söyledi?

— Efendim, ben sabahleyin, Kadıköy iskelesinden vapura binmek üzereydim ki, bir kalabalık dikkatimi çekti. Bir de baktım, kalabalığın ortasında o...

— O, ha?...

— Evet o... Ta kendisi...

— Peki, ne yaptınız?

— Ne yapılır beyim?... Şaşkınlıktan sonra, derhal koşup eline sarıldım, öptüm... Sonra, hep birlikte vapura bindik... Orda herkes de benim gibi, ne buyuracak diye ağzının içine bakıyor.

— Yaaa!...

— Yaaaa!...

— Ne dedi?

— Vapurun salonuna girince «Ooh, çok yoruldum, oturayım artık...» dedi.

— Allah Allah!... Ne derin hikmet efendim: Çok yoruldum artık oturayım... Şu söze bakın, şu söze!... Memleket için, vatan için, millet için çok yoruldu, ah çok yoruldu...

— O, «Çok yoruldum, artık oturayım» deyince, ben kendimi tutamayıp ağlamaya başladım... Başkaları da öyle...

— Tabii... Ağlanmaz mı hiç... Baksanıza, şimdi bile benim gözlerim yaşardı. Sonra?

— Sonra efendim, o sırada ordan geçen garson, «Çay, kahve...» diye bağırınca, ordakilerden biri, çay içip içmiyeceğini sordu.

— Ne dedi?

— «Çay iyidir ama yemekten önce içilirse iştah kapar» dedi.

— Birader, büyük adamların lâfları da büyük oluyor...

— Pek tabii... Efendim, zor olan büyük adam olmak, ondan sonrası kolay, ne söylesen kıymet kazanıyor.

— Çünkü... Mühim olan sözde değil, söyleyişte, değil mi efendim?

— Şüphesiz... Aynı lâfı herkes söyler ama, onun söyleyişi daha bir başka... Sonra, ordan bir delikanlıya, ne iş yaptığını sordu. Delikanlı da mühendis mektebinde talebe olduğunu söyleyince «Medeniyet, mühendislerin omuzlarında yükselir» dedi.

— Ne büyük hakikat!...

— Zaman geçince unuturum diye, etrafa belli etmeden, ağzından çıkan her sözü hemen defterime not ediyordum. Derken bir ara konuşma pek hararetlendi, kimin, hangi sözü üzerine anlayamadım, birden kızıp «Durum bombok!» diye bağırdı.

— Yaaa!... Demek böyle bağırdı?

— Evet, bombok... dedi.

— Acaba hangi durum?

— Vallahi anlayamadım, kendi durumu mu, bizim durumumuz mu, yoksa memleketin durumu mu?

— Eğer o, bombok dediyse, elbet bir bildiği vardır efendim ve hakikaten de bomboktur. Bunu da kaydettiniz mi defterinize?

— Elbette...

— Ne doğru, ne doğru... Her sözünde bir derin mâna ve bir hakikat gizli... Hakikaten de durum bombok beyfendi... Demek, ağzından her ne çıkarsa not ettiniz?

— Evet... Yalnız bir keresinde not edemedim...

— Neden?

— Geğirdi... Gayet yüksekten... Herkes duydu...

— Allah Allah!... Geğirdi ha? Nasıl yaptı bunu?

— Çok normal olarak... Kolay değil efendim, bunca yıl hizmetten sonra...

— Anlıyorum, demek ki, şeyleri bozulmuş...

— Evet... Barsakları, midesi, her şeyi bozulmuş zavallının...

— Kolay değil, zavallının bu millet için çekmediği kalmadı... Gaz bastırınca da, iç organları laçka olmuş, kendini tutamayıp geğirdi zahir...

— Başka bişey yapmadı mı?

— Vapurdayken yapmadı... Sonra, bilmem... Vapur iskeleye yanaştı. Etrafındakilere «Vatan anamız ve devlet babamız sizlerden fedakârlık bekliyor» dedi.

— Ebedi hakikatin ifadesi...

— Rica ederim, kendinize hâkim olunuz, beni de ağlatacaksınız şimdi...

— İnsan daima yanında bulunsa ne kadar istifade eder. Her kelâmında bir başka hikmet ve çok derin mânalar var efendim.

— Her bir sözü, bir cilt kitap eder, ama kim tefsir edecek?

— Zaman geçtikçe kıymeti daha iyi anlaşılacak...

— Hiç şüphesiz...

— İskeleye çıkmıştık. Başını havaya kaldırıp gökyüzüne baktı, «Yarın hava iyi olacak!» dedi.

— Anlayana ne büyük lâf!... Çok mecazi...

— Her sözünde bir mecaz var. Zahiri mânasına bakılırsa, hiçbir şey... Velâkin, mecazi olarak çok derin... «Yarın hava iyi olacak!» Ne demek bu?

— Anlayanlar için çok büyük lâf...

— Efendim, size doyum olmaz... Bendenize müsaade...

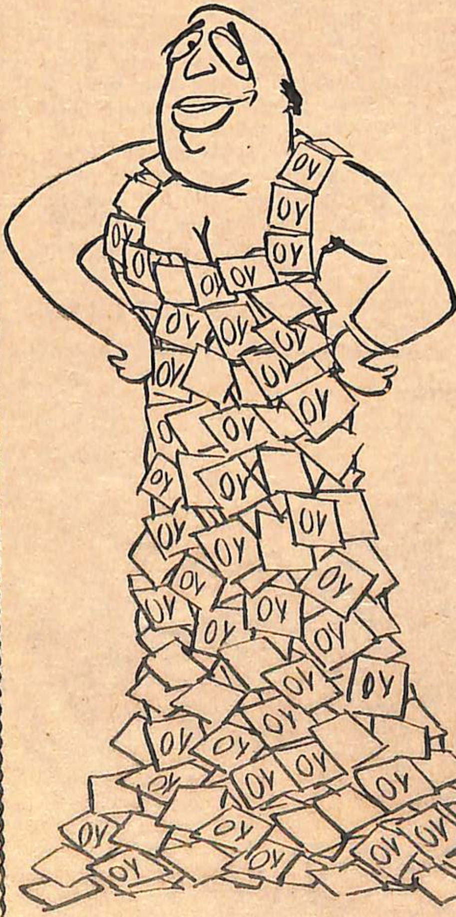
—Estağfurullah... Müsaade sizin...

— Allahaısmarladık. Bendeniz bu tarafa gidiyorum.

— Güle güle efendim, güle güle... Görüşelim...

— İnşallah Fazıl bey...

Aziz NESİN

UZUN ETEK .... MİNİ ETEK!..

Geçmiş Zaman Olur ki... YUSUF ZİYA ORTAÇ

ADAYLAR!

YARIN, memleket kaderini ellerine alacak devlet adamları kimler olacak?

Seçim sonu, Büyük Millet Meclisi'ne gelecek çoğunluk partisi üyeleri, ya da yine bugünkü gibi iki, üç parti karması, değil mi?

Bunlar kimlerdir?

Yine yarın, sandık başlarına konacak listelerde adlarını okuyacağımız kişiler...

E, ya bu kişiler?... Yarın isimlerinin sıralandığı pusulaları damgalayıp damgalayıp oy sandığına atacağımız bu kişiler kimlerdir?

Onlar da bugün kimliklerini gazetelerde okuduğumuz aday adayları!

Şimdi şu yirmi yılın çileler kumbarası dertli başınızı iki avucunuzun içine alıp düşününüz: Gelecek günleri, bilgileri, zekâları, tecrübeleri ile ışıtacak isimler görüyor musunuz bu listelerde?.. Türkiye'nin iç ve dış politikasına ışık tutacak isimler? Yön verecek isimler?

Cumhuriyet Halk Partisi'nin eski İstanbul adaylarını düşünüyorum:

Rauf Orbay, Kâzım Karabekir, Refet Bele, Hüseyin Cahit Yalçın, Hamdullah Suphi Tanrıöver, Adnan Adıvar, Recep Peker...

Bunlara, İstanbul mebusluğunu çok değil, az bulursunuz!

Kalemimin ucuna bir çırpıda geliveren bu yedi şöhretin karşısına, bugün hangi parti listesinden hangi şöhret kabadayısı: «İşte, ben varım!» diye çıkabilir?

Türkiye'nin içeride, dışarıda meseleleri var: Bir millî onur yarası açan Kıbrıs'tan tutunuz da sokağın zedelediği Amerikan dostluğuna kadar. Sovyet hariciyesiyle Türk hariciyesi arasında başlayan siyasî flörte kadar. Türk-İsrail serinliğinden, Türk-Arap ılımlılığına kadar...

İç meselelerimiz ise saymakla bitmez. Bir değil, üç değil, beş değil. Minarede başlayıp petrol kuyusunda bitiyor dâvalarımız!

Kendisine sahiden yardımcı olmak istediğimiz ümitler bağladığımız, yarının teknik ve yapıcı kafası sayın Demirel'e soralım: Siz, bu düğüm düğüm dâvaları kimlere çözdüreceksiniz?... Hangi sihirli parmaklara?... Menderes'in yaralı oğlu ile Bayar'ın çileli kızına mı?

Adalet Partisine yeni katılan seçim idealistlerini gördükçe, politikada bulanık bir gaflet perdesinin yeniden gözlere inmeğe başladığını hayretle, yok, yok, hayretle değil, dehşetle görmekteyiz!

İsmi, henüz mübaşir sesi ile mahkeme koridorlarında çınlayan eski bir banka genel müdürünün bile —vatandaş hafızasına tükürürcesine— yoklama talanına katıldığını gazetelerde okuyunca, içim ürperdi bir anda: Adalet Partisi yöneticileri, yüzlerine ihtilâlin süngü gölgesi vurmuş bu adamları seçim bayrağı yapmakla hangi yangını körüklemek, hangi duyguyu sömürmek istiyorlar?...

Zavallı Adnan Menderes'i darağacına kadar götüren bu güruhtur.

Acaba yularından tuttukları kırat üstünde, Süleyman Demirel'i nereye, nerelere kadar götürmek istiyorlar?

Sayın Demirel, azimetin ne tarafa?...

Yusuf Ziya ORTAÇ
25 Ağustos 1965

Büyük başın, büyük derdi!

Eğer Mebus Olursam?

Haziran yaklaşıyor... Derdim baştan aşıyor...
Adak, dua, gözyaşı... Beni gören şaşıyor!...
Nasıl telâş etmeyim: Mebus olan yaşıyor...
Hem de «Kırat» ı alan Üsküdar'ı aşıyor!...
Frak, silindir giyer; ben de bulurum değer,
Mebus olursam eğer!...

Az mı dişini sıkan: Köylerde cerre çıkan?...
Okunup tütsü yakan?... Boynuna muska takan?...
Ben de öyle yaparım... Hattâ olurum Bakan...
Resimlerde gülemez... Kıskanır Faruk Sükan!...
Koltuklarım kabarır... Başım göklere değer,
Mebus olursam eğer!...

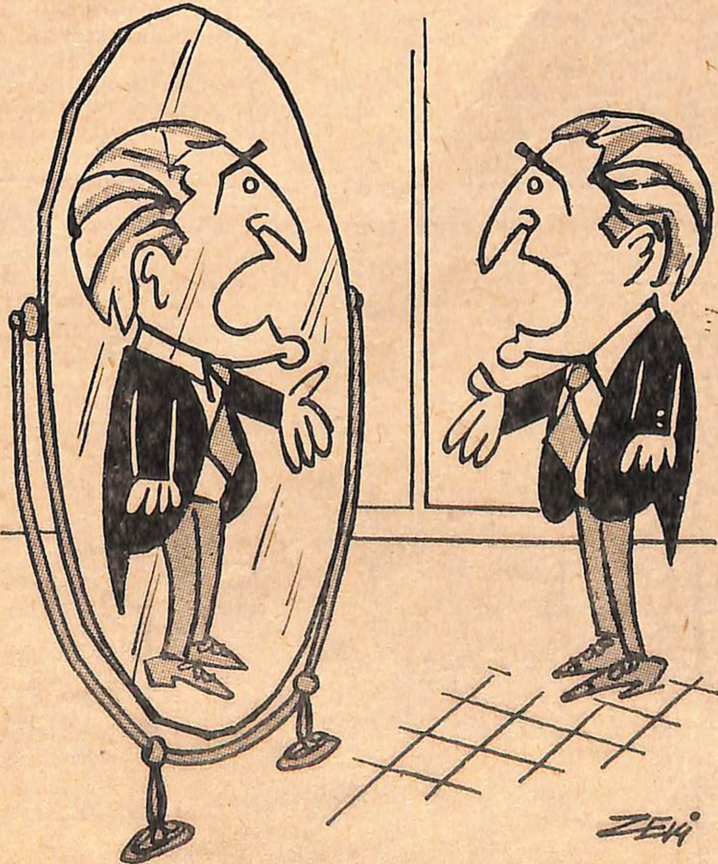
Artık görün gidişi... Sıkı tutarım işi...
Hicaz'a gönderirim her yıl binlerce kişi...
Mutlak hacı olmalı vatanda erkek, dişi...
Döviz gitmiş, ne zarar... Düşünmem üçü, beşi...
Belki karılar çarşaf, kocalar şalvar giyer,
Mebus olursam eğer!...

Bulunmaz bir benzerim: Yan bakanı ezerim...
İki elim kalçada, testi gibi gezerim!...
Eşi dostu üzerim: Hep tepeden süzerim...
Mecliste tartışmadan, konuşmadan bezerim...
Ama gene salonda kaparım en önde yer,
Mebus olursam eğer!...

Olmaz kimsede bu şans: Bana derler ekselâns...
Geceleri içki, dans... Ya poker bir kaç seans...
Mecliste bir gösteriş: Saçma sapan konferans...
Kalmadı mı metelik?... Gelsin kredi, avans!...
Bana hediye eder bütün kasaplar sünger,
Mebus olursam eğer!...

Kaldı hülâsa, Bayım; seçime tam bir ayım...
Eyüpsultan'a gidip, hemen kurban adayım...
Geçeyim şu köprüyü; her ayı benim dayım...
Ben çarıklı kurmayım... Kara cahil adayım...
Millet, yaka silkip, der: «Herif ne malmış meğer!»
Mebus olursam eğer!...

Necdet Rüştü EFE

Bölükbaşı, «Karşımda adam yok!» dedi.

Kız kaçırmanın Sonu

Adnan Veli

KARAKOLUN evrak kalemi epice kalabalıktı. Daktilo masasının yanındaki iskemlede yeşil başörtülü bir kadın oturuyor, yanında da 17-18 yaşlarında, mahçup tavırlı, pembe beyaz bir kız, koltuğunun altında kırmızı çözmeden bir bohça, ayakta duruyor, önüne bakıyordu. Kapının dibinde, gömleğinin kolları sıvalı, saçları alnına dökük, yanakları hafiften çökük bir deli kanlı vardı. Onun yanında da bekçi Recep, bir elinin baş parmağını, palaskasına takmış, son derece muzaffer bir eda ile ayakta duruyordu.

Komiser muavini, yaşlı kadına döndü:

— Sonrasını anlat, dedi.

— Sonra evlâtçığım, benim kıza yüz sefer tembih ettim. O pasaklı Hamiyet'in gelininden insana fayda gelmez, dedim. Dedim ama, kime dinletirsin? Ben bir lâhza, mutfağa kadar gitsem, dönüp içeri girdiğim vakit, bir de bakarım ki, bizim kız, aynanın karşısında kendini seyrediyor. Bir iki sefer gördüm, iptida ses çıkarmadım. Ama, bir domuzluğu olmayan insan, kendini birteviye aynada temaşâ etmez ya!... Demek, fiili bozukmuş. Nihayet bir gün dayanamadım. «Kız!... dedim. Senin gibiler sabahtan akşama kadar aynanın önünden ayrılmazsa, öylelerinden hayır bekleme. Anca, zihnini harice verenler bunu yaparlar. Bir daha seni aynanın karşısında görürsem, kahrolayım, soğumuş tavuk yolar gibi, saçlarını demet demet yoluveririm.» dedim. Bu sefer de Macide şıllığından küçük bir ayna uydurmuş. Kaşlarının kenarını, bıyıklarını, sabahtan akşama kadar gizli gizli yolar da yolar. O vakit anladım ki, bu işin içinde başka işler var. Demek kızımın zihni dışarılara kaymış, diyerekten beni aldı bir tasa... Vallahi üç gün değil, tastamamına iki gün, kızı şöyle bir kolladım. Anlaşılmıyacak gibi değil ki... O gün, akşam ezanı okunacağına yakın, bizim kızda bir şarkı bir şarkı... Ne «yabancı olduk şimdi» si kalıyor, ne «buluşalım Kordon'da» sı kalıyor, ne «Ağla gitar, çal gitar ı kalıyor... Bizim kızı gören, Radyo'ya aylıkla girmiş sanacak. Uzatmayalım, ikinci gün akşam üzeriydi, baktım, köşe başından da bir ıslık sesi gelmez mi? Kafamı cumbadan çıkarınca ne göreyim? Fosfor Tevfik dedikleri şu ıt, bizim pencereye doğru bakaraktan, bir işaretler yapıyor.

Delikanlı birdenbire parladı:

— Bana bak muşmula, dedi. Sen bana it diyemezsin. Anam avradım olsun, seni karakol köşesinde parselleyiveririm. Ben kendime it dedirtmem. Bana it diyenin şah damarını söker de, Kemeraltı umumhanesine çamaşır ipi yaparım.

Komiser muavini parladı:

— Ulan helbette itsin, teres!... Lâkırdıya ne karışıyorsun?

— Abi, ben senin it demene bir şey demiyorum. Ama, şu lâhmacun suratlı kocakarıyı görünce, cinlerim, vallahi egzantirikleşiyor.

Kadın, yerinden kalkarak, hışım gibi parladı:

— Lâhmacun senin gibi olur, a kâfir sulandırması!... Elâlemin, sinni rüşde basmamış zümbül gibi körpecik tazelerini senin eline verip de zirü bezer eder miyim ben?

— O beni seviyor.

— Maymun!... Senin sevilecek bir yerin olsa bari... Ayol, boynun tüyleri dökülmüş Noel baba hindisi gibi herifi, Çamaşırcı Raziye bile sevemez. Değil ki benim şeffaf kızım sevecek... Dur sen, ben kızı doktor muayenesinden bir geçirteyim, lâporunu alayım elime, hele bir de çürük çıksın, sen o zaman seyret beni... Sana bu dünyayı iğreti fıçı etmezsem, bana da, gümüş kuşamlı atların çektiği lândo arabasıyla prömönat gezen Karagümrüğün Yedibelâ Makbulesi demesinler. Seni gidi dibi yosunlu işkembe kazanı seniii!.. Seni gidi Kıbrıs papazı seniii!...

Komiser muavini biraz sinirlendi:

— Canım, sen oraya lâkırdı yetiştireceğine benim lâfıma cevap ver. Burada tiyatro oynatmıyoruz ya... İfade alıyoruz.

— İfade vermeye bu heriften fırsat kalıyor mu ki?

— Sen anlatmana devam et... Sonra bu teres, kızı nasıl kaçırdı?

— Oğlum, ben ertesi sabah Fatih pazarına zerzevat almaya gitmiştim. Meğer kızlan herif, kapı aralığından nâme alıp verirlermiş. Her bir şeyi tasarlamışlar. Ben pazardan dönünce bir de ne göreyim? Konsolun bütün gözleri darmadağın. Sandık odası allak bullak. Kız, nesi var, nesi yoksa, hepsini toplamış, bir bohça yapıp kapıyı vurduğu gibi herife kaçmış.

— Yani kız, kendi gönlü ile kaçmış oluyor, öyle değil mi?

— Öyle ama, kızın zihnini çelen, gene bu herif. Hem benim kızım cahil kızdır. Sinni rüşde basmamıştır ki...

— Pekâlâ, biz ifadeye öyle yazarız. Sinni rüşde basmamış deriz.

Komiser muavini, bekçiye döndü:

— Recep, sen bunları nerede yakaladın? dedi.

Bekçi, şapkasını, palaskasını düzeltip, bir kere yutkunduktan sonra anlattı:

— Gumser bey, ben dün gece Meşrutiyet sokağından geçerkene, bu Fosfor Tefiğin odasından bi garı sesi duydum. Garı, şarkı çığırıyordu. Besbelli ki içiyorlar diyerekten zihnime geldi. Garakola, gız gaçıttı deyi muhbirlik olduğundan Fosfor Tefiğin odasını gözledim. Zabahacak tarassuda duttum. Zahat dokuz oluncek, Tefik gızınan çıhtı. Dabancamı gavradım. Bunlara «Davranmayın» didim.

— Peki ama, tabancanda mermi var mıydı?

— Bi dene varıdı. Küflenmiş, çakmıyo...

— Sonra?

— Sonracığıma, bu Fosfor Tefik ellerini galdırdı. «Sen bu gızı nirden tanıyon?» didim. «O benim resmi ailem» didi... «Aile ilmihabarını göstet» didim. Göstetemedi. «Len, didim, sen gızı ilmihabarsız nasıl götürümüşün?» didim. İlkten itirazlık etti. «Beri bah, didim. Vallaha ikinizi de burada vurup yaralarım, iki maaş da ikramiye alırım» didim. Gız gorktu emme, Tefik azcık diklendi. Ben de Tefiğe «Len, didim, sen simli rüşde gelmedik gızı alıp götürmenin mücazatı beş yıl mapusluktur, yörüyün garakola didim. Fosfor Tefik bi daha diklendi. O zaman zuratına iki dene çarptım. Gafasına da iki yumruk vurdum. Bi de anasına söğdüm, iki de tükürdüm. Yörümiye başladı. Ganun icap ittiği için, ikisini de alıp getirdim. Vazfeme her zaman sadagat ilen ve Emniyet Teşkilâtının yüzünü ak iderek saygılarımı sunarım, sayın gumserim.

— Tevfik hergelesi... Bekçinin anlattıklarını dinledin mi? Cevap ver bakalım. Sinni rüşde basmamış kızı, yanında nasıl alıkoyarmışsın?

— Abi, bak ben harbi konuşuyorum. Beni bu kızdan kimseler ayıramaz. Neden dersen, bizim ruhumuz ve vicdanımız, aynı okşizen kaynağı gibi birbirine kaynamış. Yâni abicim, senin anlıyacağın, o benim yedek parçam, ben de onun istepnesiyim. Nasıl olsa evleneceğiz...

İhtiyar kadın alevlendi:

— Zırt evlenirmisiniz!... Ben o kızı erik ağacından toplamadım. Senin gibilere, ben kızımı değil, gusülhanenin takunyasını bile vermem.

— Hanım, sen sus... Şimdi sanıkların sorgusunu yapıyoruz. Tevfik!.. Bu kızın kaç yaşında olduğunu biliyor musun sen?

— 18 abicim...

Annesi atıldı:

— Vallahi değil... Üvez vakti 16 sını bitirip 17 sine basacak... Bu herif, benden iyi mi bilecek?

Komiser muavini kıza döndü:

— Sen bu herife, kendi gönlünle mi gittin?

— Kumser bey, bakın size her bir şeyi anlatayım... Ben bir kere «Aşkın Istırabı, Kanlı Gözyaşlarına Bedeldir» diye, müthiş bir filime gittim. Filimde erkek, kızı öyle bir bağrına bastı ki, benim elim ayağım çözülüverdi. Ağlamaya başlamışım. Sonra, akşam üstü eve gelirken bir dolmuşa bindim. Dolmuşun şoförü, aynı filimlerdeki erkek gibi yakışıklı, kibar, nâzik, çok tatlı bir gençti. Beni eve kadar getirdi ve beş kuruş bile almadı. İşte oradan tanıştık ve sevişiyoruz. Çünkü ben hayatımda, bu kadar kibar ve nâ k insan tan..adım.

Bu sözler, Fosfor Tevfik'in pek hoşuna gitti:

— Kumser bey, dedi. Anam avradım olsun doğru söylüyor. Hani ben, çok bir karılarla düşüp kalktım ama, böyle erkek karı görmedim. Yaşşa namussuzum Sabahat!.. Yer yerinden oynasa, sen benimsin. Ben de senin...

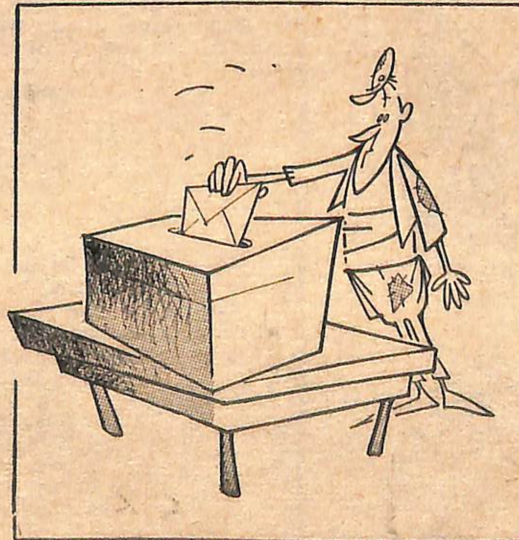
Kadın atıldı:

— Ulan vermem... Taş çatlasa vermem...

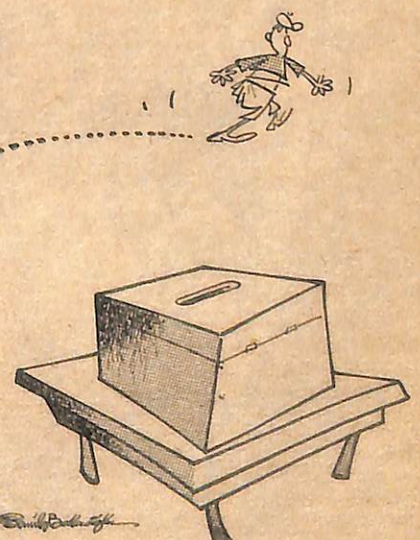
— Ben de ortalığı yakıp yıkarım... Gene onu senden alırım...

— Nah alırsın... Kumser bey... Bak, beni iyi dinle... Sen bu cami avlusu çocuğunun, ne kamçı düğümü olduğunu bir bilsen, vallahi billâhi, üç gün üç gece sulandırılmış sirkede yatırır yatırır da döğersin... Bak eğer ki yalanım varsa, aşağıdan yukarıdan yalama olayım. Geçende bu herif kendi taksisi ile İşçi Partisinin Başkanını Lüleburgaz'a nutuk versin diye götürüp getirmiş de, kırk para taksi parası almamış. Anla bak bunun ne alçak herif olduğunu...

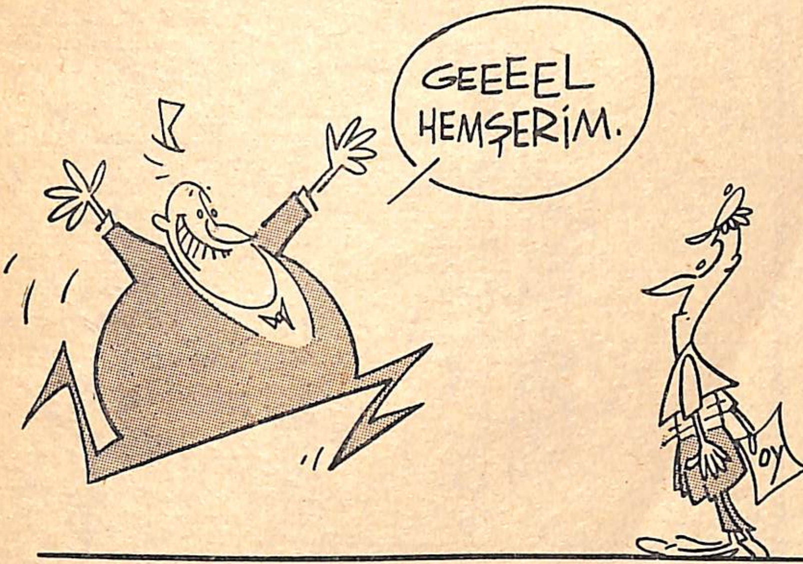
— Mesudiye ilçesinde seçmenler ön seçime iştirak etmediler. —

ÖN SEÇİM...

ARKA SEÇİM!...

Seçimden önce...

Seçimden sonra!...

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Ağız bozukluğu

Ecevit, «Düzen bozukluğu, ahlâk bozukluğu yaratır» derken, Konya mitinginde konuşan Bölükbaşı, «Adamların hepsi bizim partide toplandığı için rakiplerimizin arasında konuşulacak adam bulamıyorum» demiş.

Bu örnekten sonra Ecevit'e hak vermemek mümkün mü?

Düzen bozukluğu, ahlâk bozukluğu yaratır.

Ahlâk bozukluğu, ağız bozukluğu yaratır.

Ağız bozukluğu da politika sahnesinde, insanı işte böyle önüne gelene saldırtır!

SALI

Sabıkaları kaldıralım

Onbin muhtar adayının yarıdan çoğunun sabıkası varmış.

Yeni bir genel affın tam sırası öyleyse. Fişlerini silelim, olsun bitsin adamların. Adaylarımızın sabıkası var diye, seçimleri mi kaldıralım?

ÇARŞAMBA

Böbrek gitti...

Olurdu olmazdı, yaşardı yaşamazdı, değişirdi değişmezdi...

Konu günlerce tartışıldı, birinden ödünç alınan böbrek, Yusuf Özer adındaki hastaya başarıyla takıldı.

O fasıl bitti, bu sefer başka sesler tırmalamaya başladı kulaklarımızı: «Böbrek nakli başarılı ama, ameliyatı falanca değil, filânca doktor yaptı.» «Hayır efendim, pekâlâ sayın bay falanca yaptı ameliyatı.» «Ameliyathanede pensle makası hemşire Fatma'nın tuttuğunu gözlerimle gördüm.»

Sonra daha başka sesler düştü bu çekişmelerin üstüne. «Takma böbrekli hastanın yaşaması şüpheli.» «Vücudun, takılan böbreği reddetme ihtimali belirdi.» «Yusuf Özer'in sağlık durumu kritik safhaya girdi.» «Böbrek naklini gerçekleştiren doktor, gerekirse taktığımız böbreği geri alırız dedi.»

İşte ortalığın bir anda sessizleşmesi bundan. Böbrek gitti, kavga bitti! Ve bütün bu patırtı gürültüler bize, organ değiştirmeye girişmeden önce, duygu, düşünce ve davranışlarımızı değiştirmemizin şart olduğunu öğretti!

PERŞEMBE

Yağma mı var?

Sekiz liralık Tekel çayını altmış liraya satan bir şebeke yakalanmış.

Önüne gelene yaptırırlar mı bu işi, yağma mı var? İşte böyle, adamı kıskıvrak yakalarlar. Neden derseniz, sadece Tekel'e tanınmıştır kiloda elli iki liralık bir kâr!

CUMA

Ulaştırma hatası

Haziran seçimlerinde kazanacağından emin olduğunu söyleyen İstanbul Belediye Başkan Vekili Ilgaz, «Şaha kalkmış bir küheylân gibiyim» demiş.

Haziran seçimleriyle İlkbahar At Yarışlarını aynı zamana rastlatırsak böyle olur işte. Yine tevziatta bir azizliğe uğradık desenize. Küheylânları seçime girmek için buraya göndermişler, bizim adayları da koşuya girmek için Veliefendi'ye salıvermişler!

CUMARTESİ

Askı

Gazetelerin birinci sayfaları aynı haberle süslenmiş: «Seçmen listeleri askıda.»

Böyledir bu işler. Seçmen dediğinizin önce listeleri askıya alınır, sonra meseleleri!...

PAZAR

Bilen kazanıyor

Sofuoğlu, A.P.'de. Hastaoğlu, A.P.'de. Müftüoğlu, A.P.'de...

Şimdi A.P.'nin şu üç yerden hangisi olduğunu söyleyin bakalım.

1 — Parti.
2 — Hastane.
3 — Medrese.

Komiser muavini delikanlıya döndü:

— Doğru mu ulan?

— Doğru...

— Doğru haaa?...

— Doğru...

— Vay namussuz vay.... Şimdi işin rengi değişti... Şimdi hapı yuttun işte... Ulan sende utanma yok mu?... Allahtan korkmaz mısın sen hiç? Hem bu memleketin ekmeğini ye, hem de İşçi Partisinin Başkanını Lüleburgaz'a götür... Olacak şey mi bu?... Ama bak, Allah işte böyle ayağına dolaştırır insanın... Recep!..

— Buyur gumserim!...

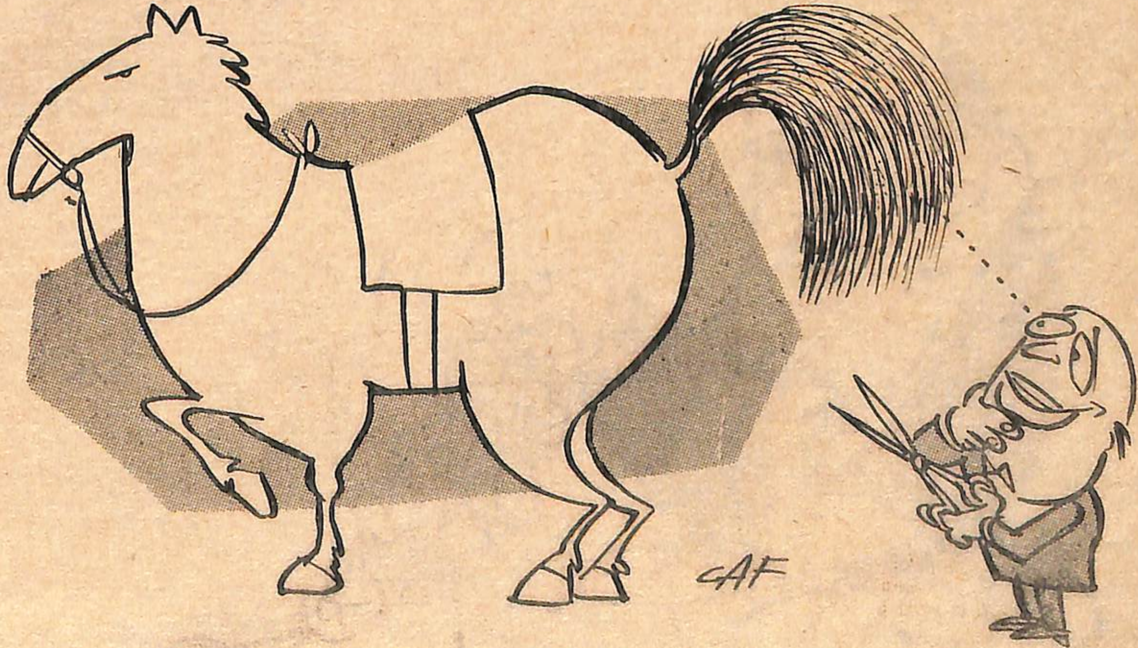
— Sen şimdi bu herifi hemen nezarete koy... İhbar zabıt varakasını tutalım. İtirafını da alalım. Bu işin sonunda seni polis, beni de emniyet âmiri yapmazlarsa, yüzüme tükür Recep...

— Sağol beyim...

Bekçi, adamı nezarete alırken, Sabahat üzgün bakışlarla onu izliyor, kadın da son darbeyi iyi vurmuş olmanın gururu ile gülümsüyordu.

Adnan VELİ

Kadın saçından döviz sağlanıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Yurt dışı seyahatten dönenler yurda kürk sokamıyacak. (Gazeteler)

Kürk fakiri!

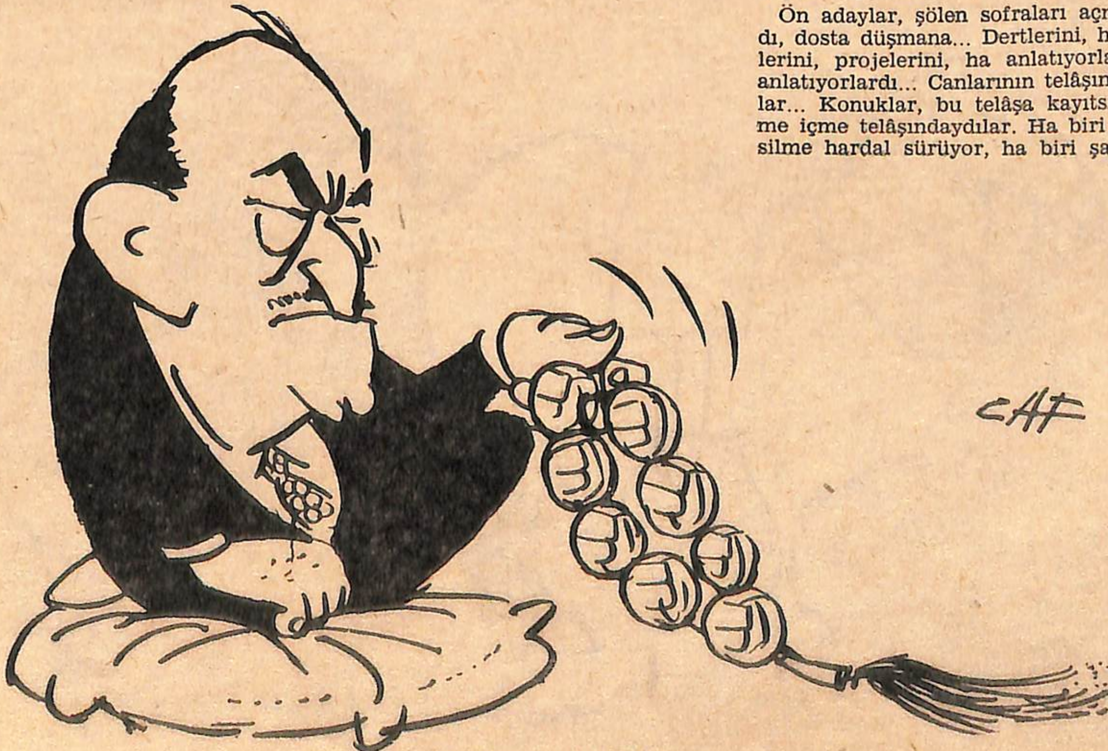
YENİSİ

En son tanıştığım kız çok şirindi,
İlk günler yanıma sokulmadı pek.
Sonra şüpheleri kökten silindi;
Kalbine ben oldum ilk giren erkek.

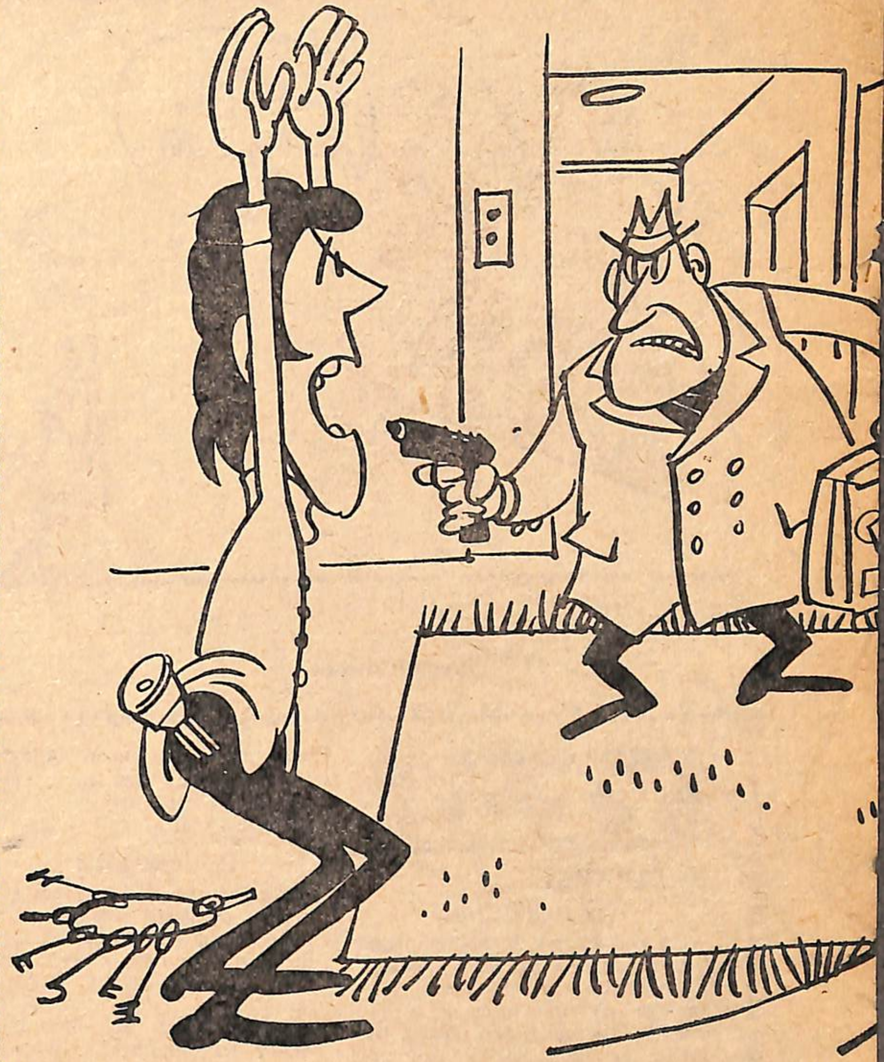
Dudağı renk almış sanki mercandan,
Birlikte olmayı istiyor candan.
Ben hazdan titrerim, o heyecandan;
Heceler ağzından çıkıyor tek tek.

Bütün duyguları, davranışı net.
Sevgisi içimde zarif bir buket.
«Bu senindir dedi, sanma emanet»
O bir bal arısı, içim bir petek.

— Millî Takımımız Polonya'ya 8 - 0 yenildi. —

O. Şeref Apak — Ya sabûr.. Ya sabûr.. Ya sabûr!..

— Vallahi kötü bir maksatla değ

KIRT KIRT KIRT!..

Hanımlar kalçalarıyla kahve değirmeni çevirir yürüyüşlerle Washington Lokantasına giriyorlardı. Beyler de o değirmeni dişleriyle çeviriyorlardı, kırt kırt, yemyeşil marulları «imha» ederek!...

Washington Lokantasıydı, Ankara'nın lüks lokantalarından... Turizm Bakanlığının «maytap» etkisinden ötürü, Hitit güneşleri bronzdan, yiyicileri aydınlatıyordu... İyi ki kapıya bir deve falan dikmemişlerdi, daha çekici olsun diye... Tepsiler geliyor tepsiler gidiyordu. Masalar, kovan kovan uğultu halindeydi. Yapılacak bal, ön seçim balıydı...

Ön adaylar, şölen sofraları açmışlardı, dosta düşmana... Dertlerini, hizmetlerini, projelerini, ha anlatıyorlar, ha anlatıyorlardı... Canlarının telâşındaydılar... Konuklar, bu telâşa kayıtsız, yeme içme telâşındaydılar. Ha biri etine, silme hardal sürüyor, ha biri şarabını

ANKARA

NİME

boğazına deviriyor, çoğu da, yemyeşil marulları kırt kırt kırt gövdeye atıştırıyorlardı...

«— Ha yapacam, ha edecem...»

«— Kırt kırt kırt.»

«— Geçmişteki hizmetlerim...»

«— Kırt kırt kırt...»

«— Şimdiye kadar...»

Tabiî ki «şimdiye kadar» berbat'tı, «şimdiden sonra» hepimizin tepemize parlaklığına dayanamıyacağımız güneşler doğacaktı...»

«— Kırt kırt kırt...»

İçim ezilmeye, gücüm üzülmeye başladı. Şimcik anlıyordum, «seçilen» vatandaşın, neden seneler senesi bunca kasıldığını sonradan... Önceden verilen tavizlerin, çekilen yağların, dinlenmeyen lâkırdıların, kırt kırt diye gövdeye gönderilen marulların öcüydü bu kasılma...

Hani ipek böceğinin bir yaprak yiyişi vardır. Yaprak mı böceği yiyiyor, böcek mi yaprağı belli olmaz. Birbirlerine akarlar... Marullarla da öyle oluyordu. Kim kimi yiyordu belli değil... İpek böceği yaprağı yedikten sonra belirsiz bir şekilde semirir. İnsanlar da semiriyorlardı, gizlice... Seçilmek isteyen vatandaş, anlatıyordu, ha anlatıyordu, derdini, devâsını, büyüklüğünü...

Etraf bir nevi tarla gibiydi:

«— Kırt kırt kırt, kırt kırt kırt» sesleriyle...

Canlı olmanın bir takım hazin icapları vardır... Hep Amerika'daki Cumhurbaşkanı seçimlerini hatırlarım... Mister futur president ve dişlek eşi (en câzipleri dahi dişlek oluyor nedense), boydan boya, enden ene dolaşırlar uçsuz bucaksız memleketi, külâh giye, külâh çıkara, çocuk hoplata, öpe öptüre. Ve ben hep şaşarım, insanların tepesine oturmak için bunca hokkabazlık gereki-

hırsızlık için girmiştim bey âbi!

Kadın futbol hakemleri, başarı ile maç yönetiyor. — Gazeteler —

— Affedersiniz hakem hanım, top sizde mi acaba?

MEKTUBU

ARZIK

yorsa, kimse kimsenin tepesine varsın oturmasın diye...

Allahım sen sevdiklerime ve bana büyük gurur yaşat. N'olur şaşırtma, n'olur...

Hanımlar kahve değirmeni çevirir yürüyüşleriyle, Hitit güneşlerini aşıp, açık havaya yöneliyorlardı. Tepsiler geliyor, tepsiler gidiyordu...

Seçilme derdinde olan vatandaş, hâlâ dinlemeyenlere dert anlatıyordu... Ve onlar, dev marulları hâlâ «kırt kırt kırt» diye kıtırdatıyorlardı.

BULUNMADIĞIM BİR PRÖMYER

Muhakkak, Cihat Bilgehan olacaktı prömyerde, kadife kadife bakışlarıyla. Muhakkak Faruk Sükan da olacaktı... Muhakkak da Hasan Dinçer...

Muhakkak ki, Seyfi Öztürk: Tiyatroya son derece merak sardı son zamanlarda... Pirandello'nun IV üncü Hanri'sinden bahsediyorum...

Muhakkak ki, bazı gazeteciler olacaktı. Biz cezalıydık, biz, yâni Akbaba... Cezasız zamanımız da oldu... Olmadı mı?... Bizi ilk rangolara oturttular, hükûmet edenlerle atbaşı, sonra hükûmet edenlerin yanından kaldırdılar ve tardettiler prömyerlerden...

(Sen de gaganı kıs Akbaba!... Hem ayılmıyacaksın, hem bayılmıyacaksın... Hem sanat sanat diye vecde gelmiyeceksin... Hem estek, köstek diyeceksin, hem de seni birinci rangoda hükûmetlerle atbaşı edecekler, ha?...)

İster miydin bulunmak IV üncü Hanri'nin prömyerinde?... Evet... Neden mi? İlk oyunu severim de ondan. Rutinleşmeyen, görevleşmeyen, halka göre şerbet vermeyen oyunu... Son oyunu da severim... Öyle işte!... Aktörlerin katettiği yolu ölçmek için...

Sonraaa... O durumlarda, hükûmetleri severim... Hattâ Afrika'nın balta girmemiş ormanlarında prömyerleri görmek isterim... Her halde yamyam kabile şefleri de sanatsever sanatsever «icapları» yerine getirirler... O sanayi karanfilleri yerine, kokusuz, sepet sepet, kuru kafa falan gönderirler sanatkârlara...

Gözümün önünde, uzun boyuyla Cüneyt Gökçer... Sahneye İtalyan rejisörünü dâvet ediyor, diktatörvâri bir kol uzatıp... Sine sineye öpüşüyorlar... Sonra İtalyan rejisör, güzel ve kıvrımlı gözlü ve dudaklı, Ayten Gökçer'in elini öpüyor, lâtin bir üslûpla... Çiçek çiçek çiçek yığılıyor... Tebrikler tebrikler tebrikler yığılıyor... Ve uğultular yükseliyor:

«— Sanat, gerçek sanatkâr... Sanat... Çekemiyorlar...»

Yaaa Akbaba... Neden gaganı kısmıyorsun?... İşte, seni böyle cezalandırırlar!... Yaaa, hem gaganı kısmıyacaksın, hem de seni hükûmetle atbaşı etsinler haaa!... Yağma mı var?...

Akbaba — «Var ya!...»

YENİSİ

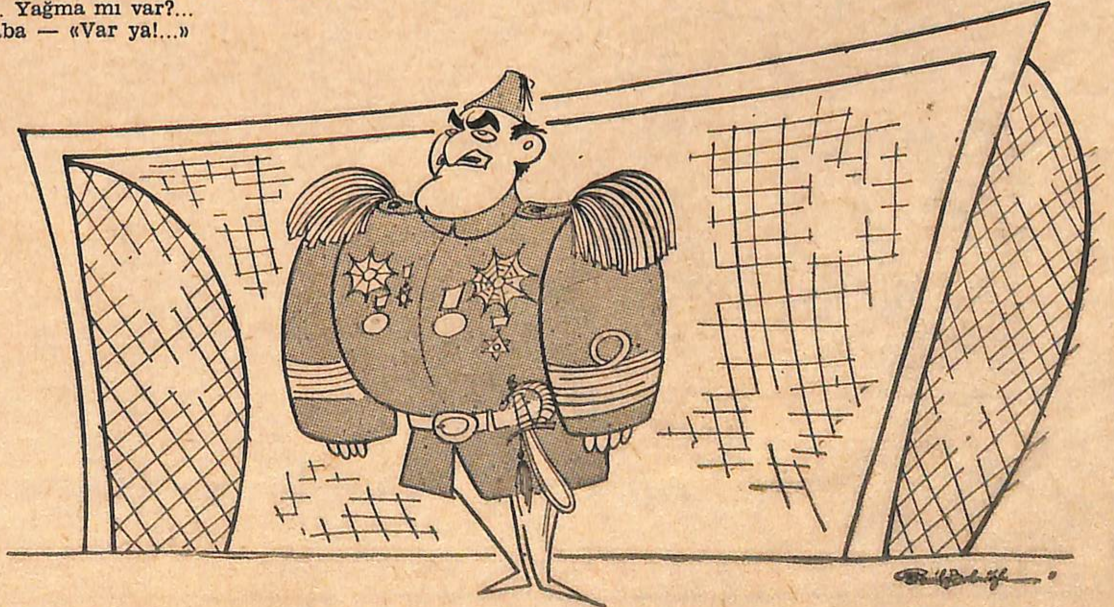
«Gönlüm ümit dolu, çok rahat» diyor,
«Çektiğin acıyı sen de at!» diyor.
«Başını göğsüme koy da yat!» diyor;
Yüzüme dökülen saçları ipek.

Hep hayra yormakta gördüğü düşü.
Bir tatlı müziktir sesi, gülüşü.
Ruhundan taşıyor sevinç cümbüşü:
Gözleri denizle, göklerle bir renk.

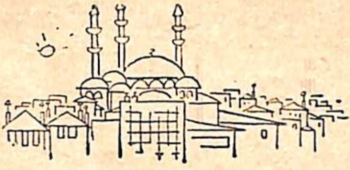
Kaç yıl bastırmışım yüreğime taş,
Bahtımla yapmışım her an bir savaş...
Ama niçin senin kirpiklerin yaş?
Eskiye dönmeye yok bende istek!...

Salâhattin KUTLU

— Polonya hezimetinden sonra: —

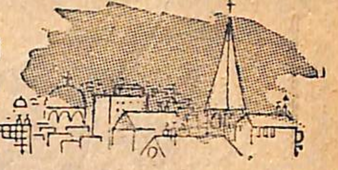

YEDİ SEKİZ APAK PAŞA!

Sımsıcak-bumbuz

YALÇIN KAYA

Memleketi adam ettim demicem!

.... Gastesi Başmüdürlüğüne taktimdir,

Bendeniz Cıncıraklı Rüştü Acar olarak İsvecin İstokhom vilâyetinde vatanî vazfemi yapıyom. Türkiye'deki vazfem odunculuktur. Bu memlekete gelmemin sebebi külliyatlı bi miktarda para kazanıp ana sermayemi çokaltarak işimi büyütem diyom.

Bu mekdubumun önce teyip makinasına yümsek sesle söyleyip sonradan Kadıköylü Osman'a yazdırcam. Kendim kafalı bi insan olmakla beraber henüz okumam yazmam yoktur. Osman'a makinaya ne dedimse yaz dedim. Fakat ben mekdubu makinaya söylerkene Osman da konuşursa onlar yazılmasın. Osman yemin ederek razı gelmiştir. Bu Osman'ı sizler de tanıcaksınız. Kendisi herbi zaman gastenizi almaktadır... Beleş sigarayı buldun otluyon hergele. Bugün sana işim düştüüne ses çıkatmam. Yarın nah alırsın... Neyse su koyverme de şu gaste tıngırtısına devam edelim.

Ne diyodum?... Evet buralara gelerek memleket hasreti çekmemizdir... O'lum sana ne, yalnışsa yalnış. Ben bu kadar konuşuyom. Sen daha iyi ötüyosan sen de otur makinaya kendin bi mekdup okursun... Ukalalıyın lüzmu yok... Pekiyse bi daha dırlanma. Ulan, İstambullu oldusan adam mı oldun?...

Biz buraya turiz pasportu ile gelincek esasen işçi kurumu İsvec'e karışmamaktadır. Ulan Osman, bi lâf daha edersen ablana fena küfrederim.

İsvec'e geldik mi geldik. Bana daha evvelden mekdup gönderen hemşerim Salih'i bularak iş aramaa girişilmiştir. Hemşerim de esasen bulaşık işinden memnun olmadıına hem bana, hem de kendisine iş aramalıdır. Uzatmaalım, bi dökümanede iş bulduk. Salih dökümane müdrüne İsveç lisanında esaslı bi nutuk attı. Müdyür o zaman ona iş verdi. Salih'in onunla tokalaşmasından annadım bunu. Uçuyodu kerata. Müdyür bana:

— Du okso!... dedi.

İsveccede «du» demek «sen» demeye gelir. Müdyür bi de «okso» dediydi. «Okso» demek bütün lisanlarda «okso» olup oradan arabayı çekmektir ve de voltayı almaktır. İsveççede zaten bi bunları bilirim. İngilizcem fena deyildir. «Yes» ve «no» ve de «darling» in bütün numaralarını bilirim.

Gördün mü hemşerimin yediyi haltı! Allah bilir ya, o konuşurkene kalbimden hiçbi kötlük geçmedi. Kendisi daha önceden bana «Önce seni yerleştirelim. Benim işim olmasa da olur. Çünküm boşta deyilim.» diyerek gözlerim yaşarmıştır. Velâkin şimdi bu ne halttır?... Bir de utanmadan müdrün lâfı için «Anladın mı?» diye sorduydu. «Anladım» dedim, kesmişimdir.

Dökümaneden dönerkene Salih benim kıyafetle gırgırını geçip Bursalı Arnavut Şaban'ın evine geldik. Ben o vaktedek kalleşliyini hiç yüzüne vurmadım. Ev, Şaban'ın tayfasınla doldurulmuştur. Salih'i rezil etmenin tam zamanıdır deyip açıp ağzımı gözümü yummaktır. Yalan dese o saat gebertmek lâzım. Kafam ööle atmış... Ben annattım o güldü, ben küfrettim o sırıttı. Hiç yalan diyemiyo. Dese hapı yutmuştur. Sade gülerek pişkinliye vuruyo. Derkene aldı beni bi ağlamak. Salih hâlâ sırıtıyo amma, ölü kafası gibi sırıtıyo. Ne de olsa biraz utanması mevcuttur.

Sonram Şaban omzumu tutaraktan:

— Ne üzülürsün more, olmuş ya işin?... dedi.

Şaşırmam lâzımdır:

— Nasıl olmuş?

— Adam sana «Du okso» demiştir ya... Yâni «Sen da alındın» demiştir. «Du okso» demek «sen da» demektir.

Bütün oda bana bi güzel güldü. Salih:

— Aşkolsun be Rüştü! dedi. Hemşerin sana kalleşlik yapar mı?...

Lâfı nereye getircem?... Ben İsveç'te üç yıldır çalışıyom. Mart başında pasportu uzatmak için konsolosluya gittiydim. Oranın baş efendisi bana sordu:

— Nasıl döviz yapıyon mu bâri.

Kızaraktan öfkelendim:

— Allah korusun! Ben buyüne kadar şerefimle yaşamışımdır. Öyle şeyler yapmam ben! Şimdiye kadar kimsenin tavuyuna «kışşt», kimsenin köpeyine «hoşşt» dememm mümkün deyildir. Ne içkim vardır, ne de pipom.

Baş efendi güldü:

— Canım, yanlış annadın! Döviz neye derler bilir misin?... Annayacaan gibi söyleyem: Döviz diye gavur parasına derler... Yâni para yaptın mı?

— Yaptık biraz, dedim.

— 15 bin kron oldu mu?

— 15 bini ben bi yılda yapıyom aşaa yukarı. Yoksa burda işim ne?

— Afferin o'lum!... Ama paranı buralarda tutma. Türkiye'ye gönder. Memleket senin dövizine muhtaç.

Vay be, memleket ne hale gelmiş! Bıraktıyımda da eyi deyildi amma, bu kadar da deyildi... İçim çok fena olup baş efendiye sorduydum:

— Memleket benim dövizime muhtaç mı hak'keten?

— Elbet ne sandın?... Canım, zaten burdaki de banka, Türkiye'deki de banka. Velâkin alnının terini ne diye İsveçli banka çalıştırsın?...

— Parayı yollayam ya, ben bu 36 bini yapana kadar çok sıkıştım. Meselâ Vehbi Koç yardım etse ya memlekete. Onun en azdan yüzbin papeli vardır.

— Kuzum, senin paranın kırk parası eksilmecek ki. Niye korkuyon?.. Hükûmet onun dövizinden menfaat bulcak. Senin paran eksilmek bi yana, fayiz alcan.

Kafam almadı ya, baş efendiye yemin ettirerek parama hiçbi zarar gelmeceni and etti. Fakat içimdeki fenalık daha fena oldu. Bi taraftan da seviniyom: Çünküm memleketi kurtarcam.

Eve gelincek meseleyi adamakıllı inceledim, kalınladım. En nihayetinde kendimin kendisine:

— Arkadaş, sen bu parayı yarın yollacan amma, bizim büyük efendiler iki günde bu paranın altından girerek üstünden çıkarak bakarsın vazyetleri yine berbat etmişlerdir! dedim.

İşte ben bundan ötürlenip, Türkiye'nin en büyük ve de en kibar gastenize şartlarımı bildircem. Bu şartları tutcaklarsa, bütün paramı Türk bankasına yatırtmak boynuma borç olmalıdır. Nasıl olsa para yine benim. Hükümet nasıl yapcaksa onun dövizinden istifyade edermiş?

Şartlarımdır:

1 — Paramın dövizinle katiyen resmî dayirelere lüküz mobilya alınmacak.

2 — Bilumum kızlar ilk mektepten fazla okutulmasın.

3 — Müslüman kadın ve de kızlar katiyen kısa etek giymeyi yasak olcak. Amma ille de giycem diyen olursa kısa eteyin altına picama pantolu giymek şart olcak.

4 — Gaste ve de mecmuyalarda çıplak resim çıkmacak.

5 — Radyo katiyen alafranga çalmasın.

6 — Mebuslara katiyen sopa yemek yakışmaz. Sopa yiyenler derhal mebusluktan atılsın. Sopalayanlar baş efendiliye terfiyat eder.

7 — Karısı başka herifle cürmü meşyut edip temizleyenler hemen selbes bırakılcak. Kendilerine tazminat suretinle yeni karı bulunmak mecburdur.

8 — Yiceklere hiyle katanları idam olcak. Hüküm infiyaz olunca-yak kendileri o hiyleli yiyecekleri yemek mecburdur.

9 — Bol cami yapılsın.

10 — İncik ve de boncuk getirtmek yasak olarak onun yerine tespih getirilcek.

11 — Kadınlar boyanmasın. Bu kanuna uymayanlar dudak ve yanak ve de tırnakları kaynar zift sürülmektir.

12 — Umumhanelerde müslüman kadın çalışmacak. Müslüman kadın tiyaturacı ve şarkıcı ve de hele dansöz olmacayı aşikârdır. Müslüman kadın ebe olarak sadece ve sadece kadınları doğurttürması mümkündür.

13 — Kalb ve böbrek ve de başka şey nakliyatı günahtır ve yasak olsun. Ancak ecelinin yakın olduyunu anlayan hasta kadınlar kocasına iyanet edincek kendilerini kalb veya böbrek veya da başka şey nakliyatınla eyileştirmeklen onlar kocalarına teslim edilsin.

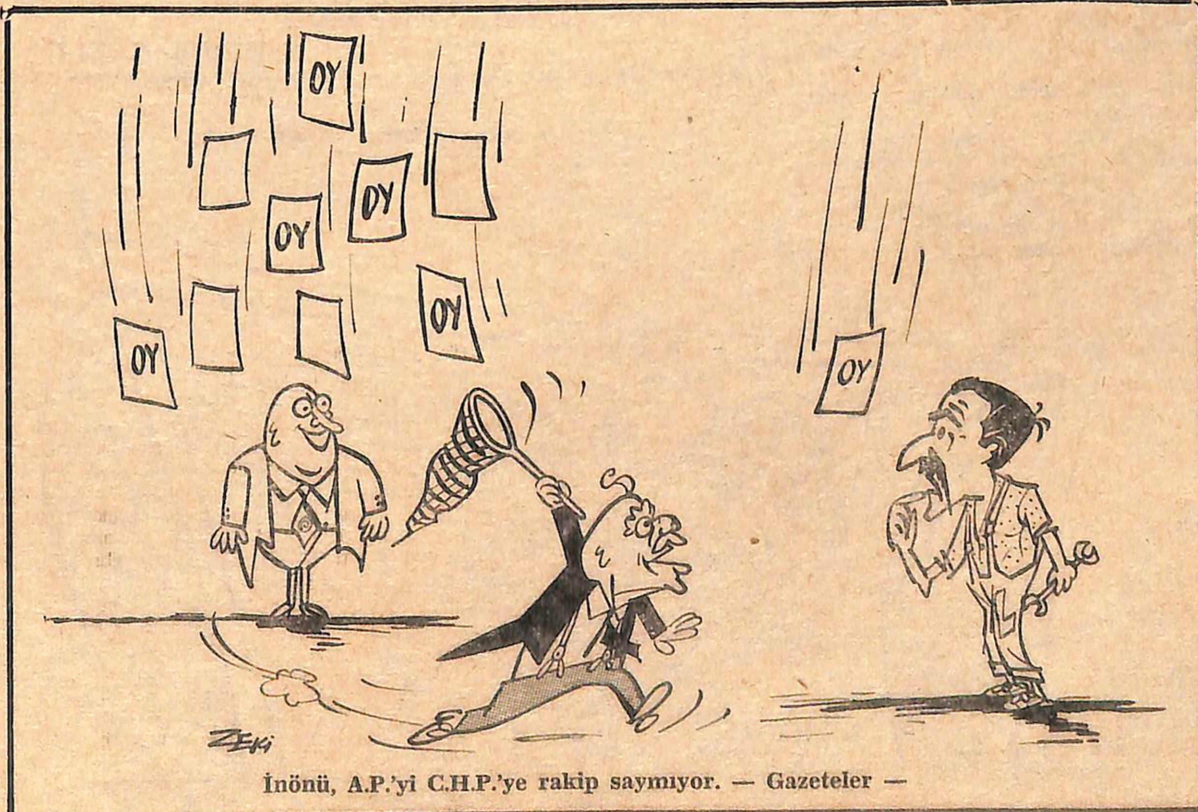
14 — Bana «Du okso» dedirttiren hemşerim Salih kabayatsız olmaklan beraber beni o kadar kişiye macup düşürdüyü halde «Memleket benim dövizime muhtaç dediyimde «Hadi lan, memleket sade senin dövizine mi muhtaç?...» diyerek hem beni ve de öbür yandan da memleketi küçük düşürmüştür. Kendisi ve cümle akrabası resmî dayirelerde iş bulması yasaktır.

15 — Bütün şartlarım yerine gelincek ve ben bi gün «Memleketi ben adam ettim!» demem duyulduyu taktirde param helâl olsun.

Gastede bunu aynen çıkartın... Muhderem ellerinizden öper, hayırlı olsun!...

1344 doğumlu
İsmayil oğlu
Cıncıraklı Rüştü Acar

Yalçın KAYA

İnönü, A.P.'yi C.H.P.'ye rakip saymıyor. — Gazeteler —

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

İSTANBUL SUSUZLUKTAN KURTULUYOR

Belediye halkımızı su yerine meşrubat içmeye dâvet etti... Dâvetiyeler her gün Belediye Sarayından alınacak...

Susuzluktan kurumuş pastırmaya dönen İstanbul halkının içinin fazla yanmaması için Belediye Meclisi dün gece acele olarak toplanmış, elliye karşı iki oyla halkı su yerine gazoz, Kokakola, şerbet, şurup, turşu suyu ve bunun gibi sulu şeyler içmeye dâvet etmeye karar vermiş, Sular İdaresi matbaasında basılan dâvetiyeler isteyene istediği kadar verilecek, elinde fişi olan kimse her büfeden parasını verip istediğini içecektir... Ayrıca yıkanma, duş, hamam gibi şeyler yasaklanmış olup, bunun yerine ovunma ve kaşınma hareketleri yapılacaktır... Suyla yıkanan görüldüğü anda en şiddetli belediye cezası alınacaktır... Bu karar karşısında halkın su koyvermesi beklenmektedir... Böyle bir halde fırsatçıların koyverilen suları toplayıp karaborsaya sürmesi de ayrı bir tehlikedir... Belediye reisi:

«— Neyse su meselesini de hallettik, şimdi gidip rahatça bir bardak karakulak suyu içebilirim» demiştir.

Geçmişe mazi derler

Fakat yenmişe kuzu demezler... Tarihe geçmiş en büyük hâdiselerden biri de Baltacı ile Katerina'nın arasında geçen o geceki muhabbettir... O zamanlar Baltacı'nın yanında odacılık yapan odacıbaşı Muhtar Çavuş'un hâtıratını alıyoruz ve hayretler içinde kalıyoruz...

İşte, o geceki hâtırat... Okur okumaz sepete at...

Şol gecenin birinde, siyah libaslar giymiş bir hatun kişi Paşanın çadırına girende, cümle asabatım bozularak hatun kişiyi takip eylemiş ve anda vukua gelecek hâdisatı gözlerimle görmek için bir istical göstermekle kalmayıp, Paşanın çadırının yanında mevki aldım...

Nefes dahi çıkarmaya cesaret etmeyüp, nefesimi ağzımla değil burnumla almakla beraber çok nezleye müptalâydım... Üzerinize âfiyet... İşte o anda içerde gördüğüm hâdise şöyle cereyan eylemiş olup tekmilen hakikattir...

Hatun ile Paşa karşılıklı oturmuş dama oynadıkları gibi, hiç biri hileye kaçmamaktaydılar ki; hatun, Paşaya şöyle hitap eylemişti:

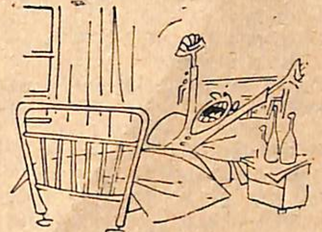
«— Paşam tekmil Rus ordusu şu anda Purut bataklığında banyo yapmak üzeredir... Tez emir veriniz ki, sizin asakir bizimkilere kıymaya... Eğer bunu temin eylerseniz ben de size damada yenilmeye söz veririm...»

Paşa bunu kabul etti ve hatun damada yenildi...

Benim gördüğüm hâdise bu olup, hatunla Paşa arasında âşıkane bir sahneye şahit olmadım... Lâkin ben sıkıştığım için ordan gitmiş olduğumdan benden sonra iş tuttularsa bilmiyorum.

İşte, Katarina'nın Baltacı'nın çadırındaki olan budur... Tarihçilere inanmayın.

PİYASA FERAHLIYACAK

Altı aydan beri sıkıntı, kuruntu ve buruntu içinde olan Ahmet Piyasa adındaki vatandaş, doktorların devamlı pompa yapmasiyle yavaş yavaş açılmaya başlamış ve ferahlık alâmetleri belirmiştir... Kendisiyle bu husuşta görüştüğümüz doktor Kâzım Nabızsayar şunları söylemiştir:

«— Piyasanın ferahlaması için her çareye başvurduk. Bugünlerde bol geğirti ve nefes açılması gördük. Yakında piyasa adamakıllı ferahlıyacak ve hastaneden taburcu edilecektir. Para darlığı hakkında bir şey söyleyemem. Ahmet Piyasa'nın cebini aramak lâzım, bendeniz doktor Kâzım.» demiş ve ameliyathaneye girmiştir... Şimdi bütün vatandaşlar hastane kapısında piyasanın ferahlamasını beklemektedir... Daha çok beklerler.

SATILIK ARABA — İçinde kaçak saat bulunmuş, ön takımı hoşaf, defransiyeli lâderka, motoru pelte bir Opel Kapitan gizli olarak Kör Haydar'ın viranelikte mektep edilecektir. Bütün mekteplilerin nazarı dikkatine...

Dikkat: Arka yoldan dolaşıp gelin, aynasızlar filmi çakabilir.

Manzara İsmail

TOP TOPLAYANLARIN TOPLANTISI

TOP TOPLAYANLAR Derneğinin senelik kongresi Hilton salonlarında yapılmış, top toplayanlar dertlerini basın mensuplarına söylemişlerdir. Altı madde halindeki dert bilânçosu şunlardır:

1 — Bize halk tarafından iki buçukluk denmemesi... Çünkü ikibuçuk değil üçbuçuk lira alıyoruz.

2 — Bazı rakip takım oyuncuları, bizim falan takımı tutuyoruz diye bozulup topları tiribünlere doğru atıyorlar... Sonra arkamızdan: «Yürrü anca varrsın» diye dalga geçiyorlar... Futbolcuların bunları yapmamaları...

3 — Topu kale arkasından çabuk getirdiğimiz zaman bilhassa kaleciler anamıza, babamıza, ailemize karşı zarif kelimeler sarfediyorlar... Kaleci arkadaşların bunları yapmamaları...

4 — Maçlarda seyirci kardeşlerimiz tarafından gerek hakeme, gerek oyunculara atılan, ayva, şişe, dinamit, el bombası gibi maddeleri bize doğru atmamaları...

5 — Biz top toplarken bilhassa yakında bulunan seyircilerden «Çabuk koş ulan bilmem ne çocuğu!» gibi lâfların atılmaması...

6 — İşbu isteklerimiz kabul edilmediği takdirde, bir daha maçlarda top toplamayıp bostan ve bahçelerden armut ve ayva toplayacağımızı bütün sporseverlere, hakemlere, sporculara bildiririz... İşte o kadar...

Top Toplayanlar Derneği Genel Başkanı

Niyazi Kaledibi

KAYIP ARANIYOR

Her hafta bugün bu sütunda neyiniz kaybolduysa arayın... Bulursak size zor veririz.

Kaybolan Şeyleri İçetme Bürosu
Şef: Hasan İçetme

RUHUMU KAYBETTİM: Ben aslında çok ruhlu çocuktum... Ve bu yüzden takım sahaya çıktığında bu ruhla maçları alıyordu... Fakat geçenlerde bir bara gittik, orada bir dansöz ruhumu alıp, şimdi getiririm ruhum, dedi ve bir daha getirmedi... Adı Ruhiye olan bu kadın da ortada yok... Ne olur, önce Ruhiye'yi sonra ruhumu bulun... Ben bu ruhsuzlukla sahaya çıkıp oynarsam takım kümeden düşer... Bu çok ciddi bir durumdur... Şimdi soyunma odasındayız... Nerdeyse maç başlayacak... Haftayıma kadar belki idare ederim... Fakat ikinci devre dayanamam... Bilmem anlatabiliyor muyum ağbicim... Acele hürmetler...

Atarspor kalecisi Ruhi Ruhsuzoğlu

KÖPEĞİM: Benim cici köpeğim... Seni kaybedeli çok bedbahtım... Yuvana dön fifi, hanımın çok bedbaht...

Maçka'dan Fifinin mânevî ablası
Nuriş Oanlar

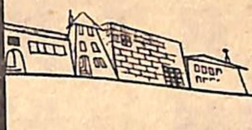

OĞLUM RAFET SEN MİSİN?: Bundan yirmiiki sene önce üç yaşındaki oğlum Rafet'le Safranbolu'dan İstanbul'a denizi seyretmeye gelmiştik... Ben tam mavnalara dalmışken birden Rafet ortadan yok oldu... Efkârı umumiye efrafıma toplandı... Kime sordumsa bilmediklerini söylediler... O zamanlar tam on bangnot masaraf edip bütün İstanbul'u aradım, fakat Rafet'i bulamadım... Sonunda yorulup köyüme döndüm... Mecburen sinirlenip on çocuk daha yaptım... Geçenlerde gazetede, Köprü'de simit satan, Rafet'e benzeyen bir delikanlının resmini gördüm... Şimdi o resme sesleniyorum:

«— Ulan ayı, Rafet sen misin?... Arkandaki belediye memurunu da mı görmüyorsun? Ben babanım, baban Derviş!..» diye bağırdım... Tabii duymadı... Şimdi gene efkârı umumiyeden ricam var... Eğer o simitçi Rafet'se kimse ondan simit almasın, çünkü ellerini yıkamaz... Bir de ona bir zahmet söyleyin... Buraya falan gelmesin, köyde yirmi nüfus geçinemiyoruz... Hayatını kazansın... Arada bir bize de birkaç kuruş göndersin... Bâki selâm...

Yusuf Derviş Hamoğlu

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

— 16 —

Hâkim başını salladı.

— Soyadın?

— Hoşafsever... Komiser efendi haksevermiş, ben de hoşafseverim.

— Nerde oturursun sen?

— Yerle göğün arasında.

— Yâni bimekânsın...

— Polis ağzı bu! Bimekân... Evet, bimekânım.

— Ne iş yaparsın?

— Kitap okurum.

— Hiç tanıdığın kimse yok mu?

— Var!

— Kim?

— Komiser Selâmi Haksever. Sonra, polis Rıza efendi... Ama bu Rıza efendi var ya, iyi papağan terbiyecisi değil hâkim bey, neden derseniz papağanlara karşı çok zalim davranıyor... Sonra, şu kadını da tanırım, sonra şu kızı da. Güya ben bu kızın göğsünü sıkmışım. Hangi elimleydi dur bakayım, hatırladım, sol elimle sağ göğsünü sıkmışım. Ben hiç tenezzül eder miyim onun ceviz kadar göğüslerine. Hem biliyor musunuz hâkim bey, ben erkeğim ha! Vallahi, erkek oldum artık... Beni erkek ettiler...

— Ameliyat mı oldun? Eskiden kız mıydın?

— Yoo, gene erkektim ama, erkekliğim belli değildi.

— Bak evlâdım, sen bu kızın göğsünü sıkmışsın ve sıktığını da karakolda itiraf etmişsin.

— Çok sevinmişti komiser bey zavallı!

— Neye?

— İtirafıma!

— Sıkmışsın ki, itiraf etmişsin.

— Sıkmadım.

— Sıktın!

— Siz de komiser bey gibi sevinecekseniz, sıktım diyeyim.

— Öyle, hatırla gönülle olmaz ki bu iş. Sıktınsa sıktın.

— Durun size bir şey okuyayım hâkim bey!

— Dâvayla ilgili mi?

— Tamamen...

«Benim arım bal arısı
Hâkimin bey arı
Komiserinki eşek arısı
Şikâyetçi kimin karısı?»

Bir adam kalktı ayağa:

— Benim, dedi. Tüccarım...

Üçkâğıtçı sen de... Sussana biraz, kulaklarının pası silinsin, dinle hele şiiri.

— Susalım beyim, dedim müdafaamız bitmedi... Şiirin fıraklı yanı daha yeni başlıyor... Devam ediyorum:

«Anamı görmedim
Babamı görmedim
Kız ben sana sövmedim»

Bu da halk mânisi hâkim bey:

«Kaşları kara
Gözleri elâ
Bir şarkıya
Bin türlü belâ»

Gerçi bu belâ lâfını anmak hiç iyi değildir ama, belânın içinde olduğumuza göre hiçbir mahzuru yok sanırım! Şarkı mı, onu da söyleyeyim:

«Elâ gözlerini sevdiğim dilber
Göster cemâlini görmeye geldim»

Baktım, millet gülüyor... Komiklik mi yaptım ben? Hâkim? Onun da yüzü beşûş... Eee, beşûş bir çehreden insana asla kötülük gelmez...

— Kararınız hâkim bey! diye bağırdım.

Yazdılar, çizdiler... Polis yine kelepçeyi vurdu, yine arabaya bindirdiler, yine tekerlekler dönmeğe başladı. Sordum polise:

— Yolculuk nereye polis efendi?

— Gezmeğe...

— Bir sigara versene bana!

Sanatkâr ruhlu değil ama, iyi adam, verdi. Yaktı bile... Öksürdüm.

— Hiç içmedim şimdiye dek, dedim.

— İçme, daha iyi, dedi.

—Teşekkür ederim ilginize. Böyle arabayla mı gezeceğiz hep? Yoksa, bir trene falan binecek miyiz?

— Hiç de Allahın işi yok sanki, dedi polis.

— Onun işi çoktur, öyle deme polis efendi... O kadar çoktur ki, bütün insan, bütün hayvanlarla teker teker ilgilenir o. Hem siz, niçin söylediniz bunu?

— Hiç, şey, acıdım size.

— Doğru söyleyin! Yoksa beni asmağa mı götürüyorsunuz? Ama çok değil mi bu ceza bana? Sıkmadığı ceviz kadar bir göğüs uğruna, hiç onsekiz yaşındaki bir delikanlı asılır mı? Haydi canım, söyleyin şunun doğrusunu! Asacaksanız, asacağız deyin! Beklemek zordur, çok zor... Hep bekledim ben, onsekiz yaşına dek bekledim. Ama asılmamı, bir ipin ucunda sünmüş olarak sallanmamı değil... Şayet asacaksanız, bir mektup yazayım!... Sabahat ablama... Evet, Sabahat ablama... Siz tanımazsınız Sabahat ablamı, buradakilerin hiçbiri tanımaz, şoför de tanımaz... Ama ben onu anahtar deliğinden seyrettim... Çıplaktı, çırılçıplaktı... Göğüsleri bir tenis topuna benziyordu... İşte ben, o göğüsleri sıktım... Sıkmadım o ceviz kadar göğüsleri... Göğüsler... Yığmalı göğüsleri, kale gibi, dağ gibi... Kürek kürek dağıtmalı... Göğsünü sıktığım kıza on kürek vermeli, hem de kafa kadar iri olan cinslerinden... Sonra Recep beye de vermeli, haydi on kürek de ona!... Siz Recep beyi de tanımazsınız. Sabahat ablamla masanın üzerinde yattı. Ben de yattım Sabahat ablamla... Bana kurabiye verdi... Ama ben hoşafı severim, soyadım Hoşafseverdir... Sabahat ablamı görmeden kaçtım... Ayakkabılarımı orada bıraktım... Anası satar şimdi ayakkabılarımı... Söyleyin asacak mısınız beni?

— Hayır, dedi polis.

— Nereye gidiyoruz öyleyse?

— Gezmeğe.

Araba durdu... Kapısı açıldı... İndim... Geldiğimiz yerin levhasını okudum: (.......................) Tımarhaneydi burası. Evet, basbayağı tımarhane. Tımarhanelere ait de bir kitap okumuştum... Okurum, canım sıkıldıkça okurum, beynimdeki kurt oynadıkça okurum... Polise:

— Teşekkür ederim, dedim, ben kendim giderim.

— Yoo, seni teslim etmem gerek!

Merdivenleri çıktık. Polis bir kâğıt verdi, onlar bir kâğıt verdiler. Polis selâmı çaktı, onlar selâmı çaktılar... Tamam, teslim edilmiştim artık. Kolsuz bir kapı... Yanımda iri yarı, beyazlar giyinmiş iki adam. Birisi, cebinden bir kapı kolu çıkardı, kapıyı açtı:

— Gir, dedi.

Girelim arkadaşlar!...

Kapıyı üzerimden kapattılar... İçerde var belki otuz kırk kişi. Eh, bunlar akıllı işte. Ben de akıllıyım... Dışardakiler deli... Çömeliverdim olduğum yere. Biri geldi:

— Kalk, dedi.

— Niye? dedim.

— O çömeldiğin yerin altında benim sevgilim gömülü!

Akıllılar arasında var mı sevgilisinin ölüsüne sadık böyle bir insan? Dirisine sadık değil ki!

— Öldü mü sevgilin? diye sordum.

Başladı ağlamağa... Ama ne ağlamak?

Sevgiye bak birader sevgiye! Bir de bu adama deli derler...

— Ne zaman öldü sevgilin?

— İlkbaharda, hayır haziranda... Değil, eylülde... Bö bö bö bö bö...

— Ağlama be kardeşim.

Ben, ağlama, dedim, o ağladı; ben, ağlama, dedim, o ağladı... 25-30 yaşlarında, saçları erken ağarmış bir zavallıydı...

Biri yaklaştı yanıma... Ceketini beline bir iple bağlamış. Kendi yürüdükçe ceketi sürüne sürüne onu arkadan takip ediyor...

— Bırak onu, ağlasın, dedi.

Bıraktım... Ağlasın, ağlasın... Adam kolumdan çekiyor. Beni öteki köşeye götürüyor:

— Çömel! dedi.

Çömeldim. Etrafına korkarak bakındı. Sus işareti yaptıktan sonra:

— Bir plânım var, dedi. Hih hih hih hih!...

— Gülmeden anlat şunu!

— Hih hih hih... Bu plânın bir eşi daha yoktur...

— Atom mu?

— Hayır, metafizik!...

— Allah Allah!

— Eğil şöyle!

Eğildim... Yerde sürünen tozlu ceketi başımıza örttü:

— Sana plânımı göstereceğim!

— Yahu açıkta göstersene şunu!

— Şişşt, olmaz!... Bu gördüğün insanların hepsi değilse bile, yarısı bu plânın peşindeler. Fırsat kollayıp duruyorlar. Bir ellerine geçirseler yok mu ya, zengin oldular belle! Ne zenginliği, kâinata sahip olurlar.

— Ne üzerine bu plân?

— Metafizik...

— Ha, doğru ya, metafizik üzerineydi.

— Bak çıkarıyorum!

Ceketin altından kafasını çıkardı:

— Biraz bekle, dedi.

— Niye?

— Casuslardan biri başımızda bekliyor.

Ceketin yanından baktım, hakikaten birisi başımıza dikilmişti.

— Sen bilmezsin bunu, dedi, Şükrü beyin adamları bunlar.

— Kim Şükrü bey?

— Profesör Şükrü bey.

— Ya!

— Ben de profesörüm.

— Vay anasını!

— Saçımı sakalımı ağarttım hep bu plân için. Hele içindeki formülleri bir görsen!

— Bomba mı olacak bunlar?

— Hayır, metafizik.

— Uçurtma gibi falan bir şey mi?

— Değil, değil... Metafizik...

— Haydi sıkıldım artık, göster, dedim profesöre.

— Olmaz, dedi.

— Olmazsa, ben iyice sıkıldım artık be!

(Devamı var)

Devekuşu gibi kafasını kuma gömüp gerçeği kimsenin bilmediğini sananlara her yerde raslanır...

artık memleketimizde herkes biliyor ki daima en iyisi dyo çeşitleri arasındadır

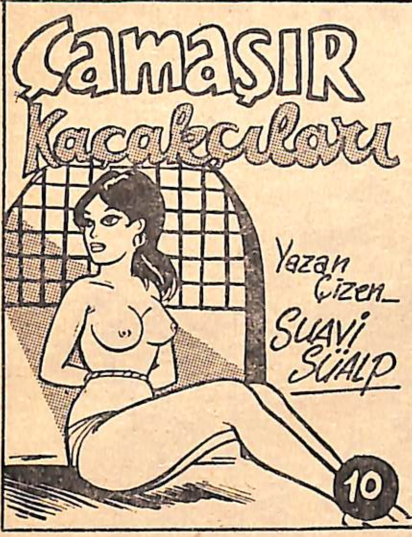
SADOSAN, memleketimizde boya sanayiinin kurucusu ve hakiki önderi DYO işletmeleri tarafından imal edilen en üstün kalite mat plâstik boyadır.

- zarif ve modern 48 yeni renk
- evin dekorunu tamamlıyan fevkalâde bir fon teşkil eder
- 20 dakikada kurur
- kokusuzdur, kolayca yıkanabilir
- duvarın nefes almasını sağlar
- harici boya işlerinde dış tesirlere % 100 mukavimdir

SADOSAN bir dyo mamulüdür

DYO TEK BAŞINA DİĞER BÜTÜN BOYA FABRİKALARININ TOPLAMI KADAR SATIŞ YAPIYOR

(Ak.: 82)

Çamaşır Kaçakçıları
Yazan Çizen_ SUAVİ SÜALP
10

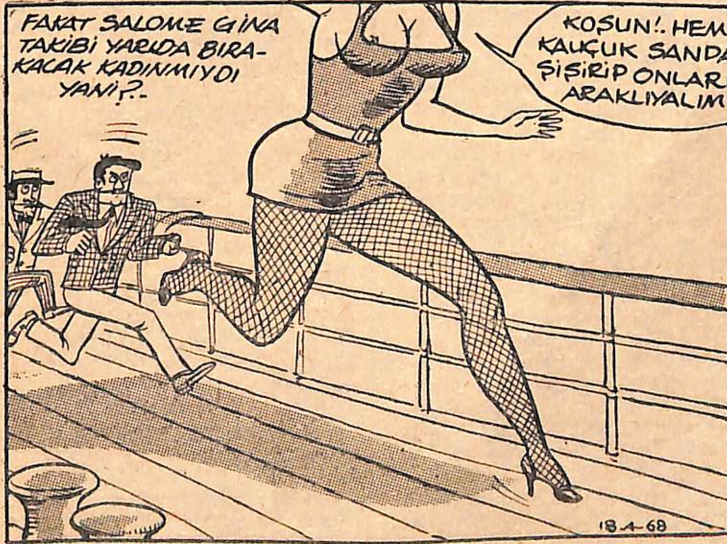

ŞANGIRT!..
O NE? FİLİKA-NIN İÇİNDEN BİR SES GELDİ!.
YOKSA.. ONUN İÇİNE SAKLANMA-SINLAR

TABİİ YA ENAYİ Pİ-LÂKİLERİ.. AAA... FİLİKA HAREKETE GEÇTİ.. TUTUN, KAÇIRMAYIN!.

YAKA-LAYIN SANDA-Lİ!.
MATEESSÜF HER-ŞEY BOŞUNAYDI.. ÇÜNKÜ FİLİKA OTO-MATİK MATAMATİK SİSTEMİYLE HIZLA DENİZE İNİVERDİ..

İŞTE O HE-RİFLER..
BU FİLİKAYLA OKYANUSTA BALIK-LARA KAHVALTI OLA-CAKLAR.. APTAL-LAR..

VALLA BİLLA O DÜĞMENİN ŞEY YAPACAĞINI BİLMİ-YORDUM ŞAKİR AĞBICIĞIM.
ÜZME KENDİNİ HÜSNÜ!..

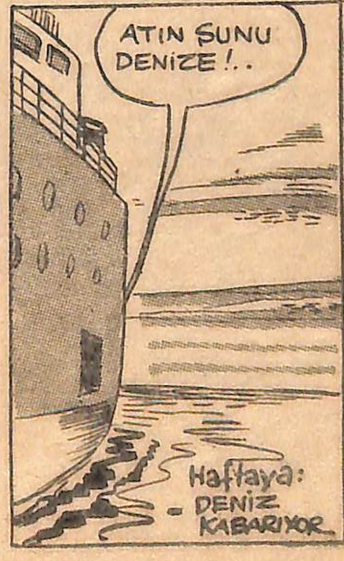

FAKAT SALOME GİNA TAKİBİ YARIDA BIRA-KACAK KADINMIYDI YANİ?..
KOŞUN!. HEMEN KAUÇUK SANDALI ŞİŞİRİP ONLARI ARAKLIYALIM..
18-4-69

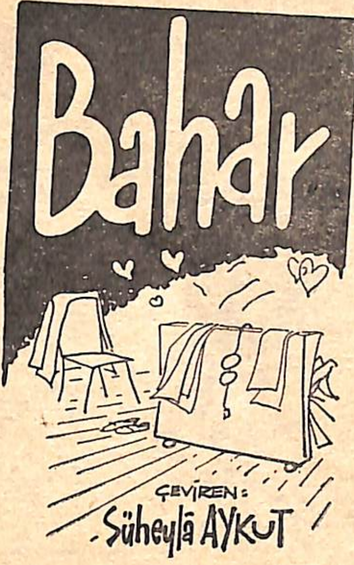

GEMİ ARTIK HAYAL OLDU. BİR SANDA-LA KALDIK. HAYAT!.
HEP BE-NİM YÜ-ZÜMDEN NE ACI!.
FRANCE

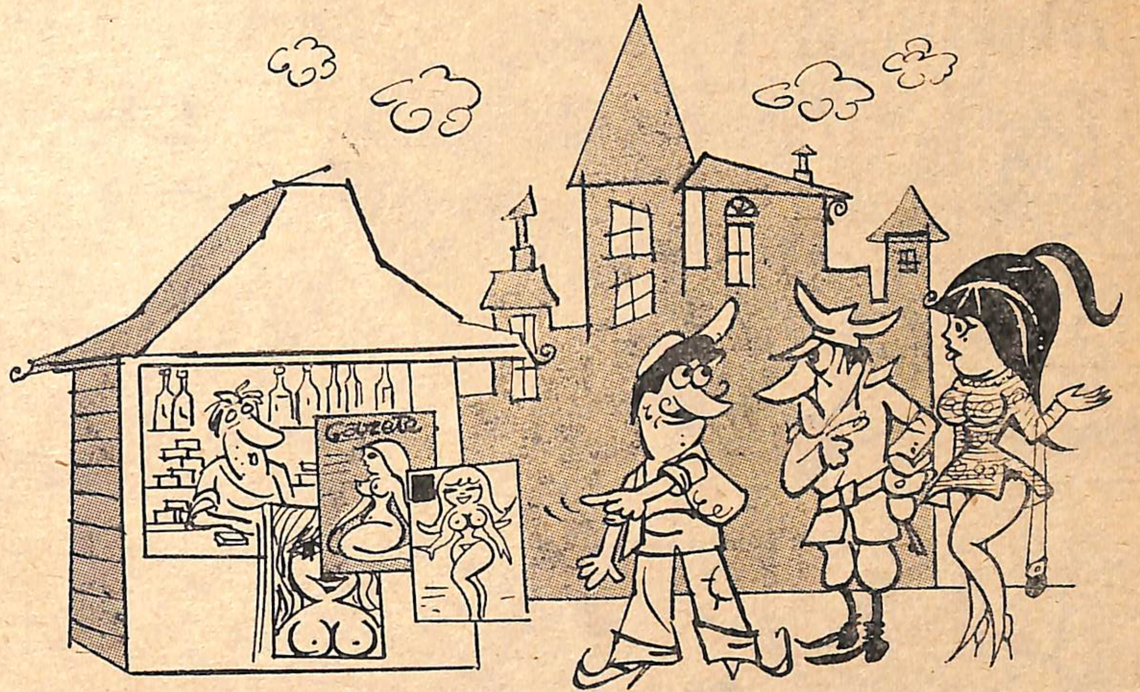

TATLI TARAFINI UNUT-TUN.. ELİMİZDE MİLYON DEĞERİNDE BİR İŞ VAR. SONRA MACERA İSTE-MİYORMUYDUK, AL SANA EN KOYUSUNDAN..

AMA, KOCA OKYANU-SU BU FİLİKAYLA NASIL GEÇECEĞİZ, ONU DÜŞÜNDÜN MÜ?..
HAVAYI BOZMA HÜSNÜ, KRİSTOF KOLOMP KADARDA MI OLAMIYACAĞIZ?.. HAYDİ İZMİR MARŞIYLA TEMPO.. BİR.. İKİ..
FRANCE

ŞİŞİR Şİ-ŞİR BİR TÜRLÜ ŞİŞ-MEK BİLMİ-YOR BE!.
ELİNİ ÇABUK TUT ŞAK. HERİF-LER NERDEYSE OKYANUSTA KAY-BOLACAK-LAR..
MOTOR BURDA!

ATIN ŞUNU DENİZE!..
Haftaya: DENİZ KABARIYOR

Polis, kadınlara lâf atanları takip ediyor. — Gazeteler —

— Ona değil, ben bu bayana lâf attım memur bey!...

DIRIL pırıl güneş altında dolaşan âvâre insanlar vardı. İncecik elbiseleri içinde kırıta kırıta yürüyen genç kızlar vardı. Baharın zevkini çıkarmak için evden sokağa dökülmüş gençler vardı, yaşlılar vardı, çocuklar vardı. Ve... Sofi vardı.

Kendi adlandırmasıyla caddeleri dolduran bu gevşek insanların arasında dimdik, ince yapısına rağmen onbeş tonluk bir ezici gibi önüne gelenleri yararak ilerleyen Sofi...

Parlak, güzel bir gündü bu. Şarkı sesleri, kuş cıvıltıları, ılık bakışlarla dolu bir gün. Sofi'ye de öylesine uygundu ki... Vücudunu sımsıkı saran lasteks pantalonlar kadar uygun... Ama bugün, çan biçimi bol bir mini rob giymişti. Dalgalanan etekleri güzel vücuduna çarpıyor, tatlı sesler çıkardığı yetişmiyormuş gibi arada bir havalanarak, uzun bacaklarını meydanda bırakıyordu. İşin kötüsü, ya da iyisi, içinde kilottan başka bir şeyi de yoktu. Ne sütyen, ne kombinezon... Elbisesinin teması ile daha da dikleşen küçük göğüsleri, ince kumaşı yırtmaya çalışan iki lâstik top gibi, hop hop hopluyorlardı adım attıkça.

Ve her yıl bahar dallarda belirir, çiçekler tomurcuklanırken günah işlemeyi tabiata adanmış bir hediye kabul eden Sofi yürüyordu. İşleyeceği günahın tatlı heyecanı ile vücudu ürperirken, bakışları beğeneceği erkeği arıyordu.

İşte, şu karşıdaki, gözleri yarı kapalı genç hiç de fena değildi. Kim olduğunu bilmiyordu. Evlenmek için uzun bir geziye çıkan nişanlısı Bernard'ın dönüşünü bekleyen Sofi için günah işleyeceği erkeği tanımaması, fırsatların en güzeliydi. Gaye sadece ilkbahara olan adağı yerine getirmek olduktan sonra, geçici maceranın kahramanını tanıyıp başını derde mi sokmalıydı yâni?

Genç kızlık anılarını düşündü. Her ilkbahar mevsiminde aynı haram aşkı yaşadığı halde, günaha iştirak eden erkeklerden hangisini tanıyordu ki? Hiç.

Bakışları, karşıdaki delikanlının gözlerinin içinde, yürüdü. Güzel bir çiçeğin çevresinde dönen bal arıları gibi birçok erkeğin arasında kalmasına rağmen, gönlü neden bu delikanlıyı seçmişti acaba? Yanından geçerken cesaretli bir davranışla göğsünü sıkıştırdığından mı? Yarı kapalı gibi duran gözlerinde yanan alevin çekiciliğinden mi?...

Erkek de bakışlarını Sofi'den ayıramıyordu. Nihayet kararını vermişcesine yanına sokuldu:

— Yalnız mısınız matmazel?

Hiç tereddütsüz:

— Evet, diye fısıldadı genç kız.

— Güzel kızların yalnız başlarına dolaşmalarının tehlikeli olduğunu bilmiyor musunuz?

— Biliyorum.

— O halde?... Size arkadaşlık yapmama izin verir misiniz?

Delikanlı, verilecek cevabı beklemeden genç kızın koluna girdi. Sofi şeffaflaşmıştı sanki. Delikanlı, kalbinden geçenleri dışından okuyordu. Sofi yumuşak başlı bir kuzu gibi, zincirlerini koparan içindeki isteğe boyun eğdi.

— Bir şeyler içelim mi?

Büyülenmişcesine adımlarını erkeğin adımlarına uydurdu Sofi. Kuytu bir gazinoya girdiler. Buzlu içkilerini yudumlarken dost oldular. Sonra önemsiz şeylerden konuşmaya başladılar. Daha sonra da hiçbir şey konuşmadan dizdize oturup, elele tutuştular.

Kalktıkları zaman genç kız sallanıyordu. Mahmur bakışlı erkek, onu göklere uçuracak kadar tatlı sözler söylerken, tahtaları gıcırdayan pis bir merdivenden çıkıyorlardı.

Girdikleri oda küçücüktü. Küçüklüğünün ne önemi vardı ki? Yerde güve yenikli soluk bir halı vardı. Hiç olmasa ne çıkardı ki? Teklif beklemeden divana oturdu.

Kapalı panjurlar arkasından Sofi'nin kahkahası ile öpücük sesleri geliyordu şimdi...

Dışarda yağmur mu başlamıştı, ne? Gök gürlüyor, çatı gıcırdıyor, kiremitler tıkırdıyor, onlar yedi kat gökte uçuyorlardı.

Sonra yavaş yavaş insanların yaşadığı, şiirden mahrum yeryüzüne indiler. Bu inişte divan biraz gıcırdadı, o kadar. Sofi, gürültü yapmaktan korkar gibi sessizce kalkarak, mini robunu düzeltti. Bakışlarını âşığından kaçırarak:

— Allahaısmarladık, dedi.

Delikanlı kolundan tuttu:

— Bu kadarcık mı?

— Geç bile kaldım.

— Tekrar görüşecek miyiz?

Elini, erkeğin avuçlarından çekerken cevap verdi:

— Gelecek bahara belki...

— Hiç olmazsa birbirimizin kim olduğunu öğrenebilseydik, dedi delikanlı.

— Peki, dedi kız. Adım Sofi. Şimdi uzun bir gezide bulunan Bernard isimli bir mühendisin nişanlısıyım. Siz?

Son derece şaşıran erkek:

— Yaa?... diye bir ses çıkardı. Adım, Frank. Uzun bir geziye çıkan mühendis Bernard'ın, nişanlısı Sofi hakkında bilgi toplamakla görevlendirilmiş özel ajanıyım!

BİK
İyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.
BASIN İLÂN KURUMU
Cağaloğlu Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul
(Basın : 16637 — 81)

Akbaba
SAHİBİ : Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Mathaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
İLÂN FİATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.
Fiatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Asıl mesele

Genç ve güzel kadın gazinoda tek başına oturmuş, limonata içiyordu. Yanına sokulan delikanlı damdan düşer gibi sordu:

— 200 franka geceyi benimle geçirmek ister misiniz?

— Delirdiniz mi? diye bağırdı kadın. Siz beni ne zannediyorsunuz?

— Canım bunda kızacak bir şey yok ki... Karar sizin, para benim. Ama ücreti az bulmuş olabilirsiniz. Ya bir milyon desem?...

Şaşıran kadın pembeleşti. Bir milyon franka konan bir kimse bir değil bin gecesini verse, namusundan pek bir şey kaybetmiş sayılmazdı.

— Peki, dedi. Geliyorum.

O zaman delikanlı:

— Dur bakalım güzelim, dedi. Biraz sabırlı ol. Hoşuma giden kızı buldum, şimdi parayı bulmak lâzım!

Nöbet

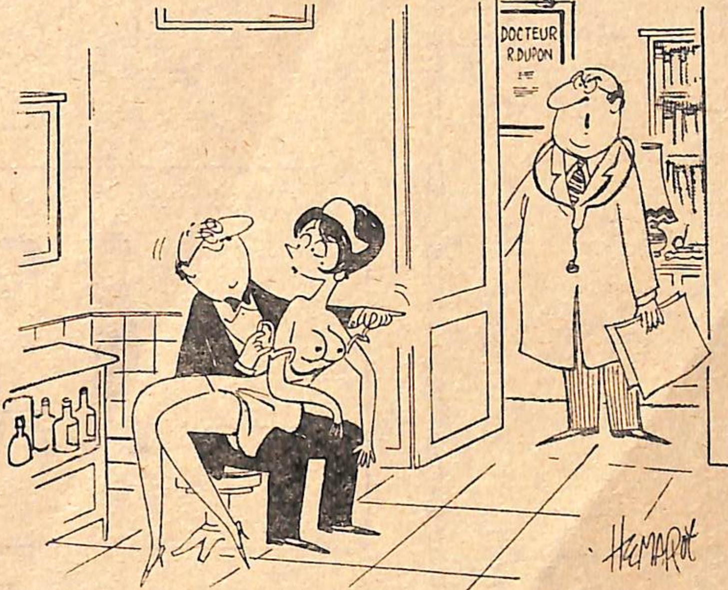
Caddenin kenarında genç bir kadının yattığını gören polis, yanına gelip sordu:

— Hasta mısınız madam?

— Hayır, dedi kadın.

— Peki, neden orada yatıyorsunuz

— Arabasını park etmesi için kocama yer ayırıyorum!

— Heey, yanlış anladınız... Siz hastabakıcıyı değil, hastabakıcı sizi soyacaktı!..

Gelsin ama...

Aradığı şeyi bulamadığı için küplere binen baba, yeni nişanlanan kızını çağırdı:

— Gece gezmelerinizin dönüşünde seni eve getiren nişanlın, biraz dinlenmek bahanesiyle kendi de içeri giriyor mu?

Genç kız kızardı, bozardı:

— Giriyor babacığım, dedi. Giriyor ama inanın, beni bırakır bırakmaz hemen çıkıp gidiyor.

— Pekâlâ, dedi adam. Ona söyle giderken kapının altından atılan gazeteleri almasın!

Hayranlık

Pazartesi sabahı çalıştıkları iş yerinde buluşan iki genç İskoçyalı, birbirlerine pazarı nasıl geçirdiklerini anlatıyorlardı.

— Fevkalâde bir hafta sonuydu, dedi biri. Otobüste tanıştığım bir sarışını parka götürdüm, dansa götürdüm, sonra da evine götürdüm.

Arkadaşı sordu:

— Kız güzel miydi bâri?

Diğeri, gecede yüzbinler harcayan bir hovarda kasılmasıyla:

— Hem de nasıl?... dedi. Öylesine güzeldi ki, kızın yüzüne bakmaktan fırsat bulup taksi saatine bakamadığım için, inerken şoförün istediği parayı vermek zorunda kaldım!

KULÜP

İngiltere'deki kulüplerin ahlâk konusunda nasıl titiz davrandıklarını hemen hemen bilmeyen yoktur. Bu kulüpler üyelerini seçerlerken ince eler sık dokurlar, girecek kimselerin yüz kızartıcı suçları olup olmadığını öğrenmek için uzun uzun soruştururlar. Bu sebeple, bilgi edinmek için gelen centilmene, kulüp yöneticisi:

— Bütün namuslu insanlara kapılarımız açıktır, dedi. Yüz kızartıcı bir suçtan dolayı mahkûmiyetiniz yoktur sanırım.

— Evet, yoktur.

— Semtinizde çapkın bir kimse olarak tanınmıyorsunuzdur her halde?

— Evet. Bir kişi çıkıp da aleyhimde konuşamaz!

— Güzel. Kulübe yalnız mı geleceksiniz, karınızı da getirecek misiniz?

— Genç bir hanım arkadaşımı getirmek istiyorum.

— Peki ama, hanım arkadaşınızın ahlâk ve namusundan nasıl emin olabiliriz?

— Kolay, dedi centilmen. Kocasının adı ve iş yeri adresi bende var. İcabederse semtinden soruşturabiliriz!

— Aman ne güzel park etmiş!..

— Yirmi dört saatte bu ne değişiklik?... Koca kılığına büründün hemen!

Ne yapacakmış?

Sanık delikanlı:

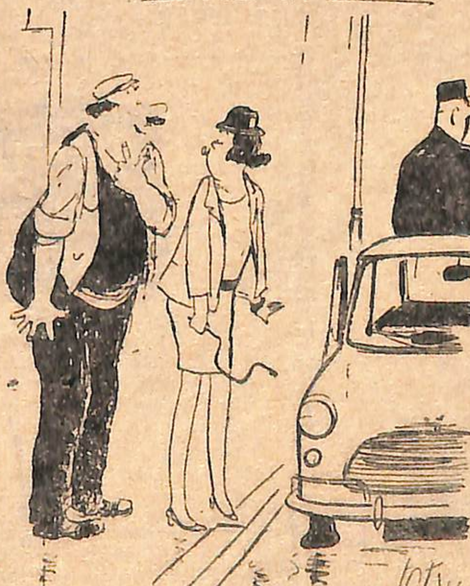
— İnanınız ki mağazaya hırsızlık yapmak için girmedim sayın yargıç, dedi. Önünden geçerken ayağım otomatik kapıya çarptı, nasıl oldu bilmiyorum bir anda kendimi içerde buldum! Doğuştan nâzik insanımdır. Hazır girmişken, özür dileyecek birini arayayım dedim. Fakat içerde benden başka kimsecikler yoktu. Kasaya yanaştım. O sırada meydana çıkan mağaza sahibi elimi kasada görünce, beni hırsız zannetti.

Yargıç sordu:

— Hem kasanın başında yakalanıyorsun, hem de hırsız değilim diyorsun. Yakalanmasaydın ne yapacaktın?

Sanık genç boynunu büktü:

— Kapıya çarptığımdan dolayı beni affetmelerini yazacaktım!

— Bir öpücük verirseniz hemen şişiririm!

İnsan sormaya utanır

İskoçyalı Mac Gregor, Amerika'ya gitmişti. On yıl kaldı ve bu süre içinde epey dünyalık kazandı. Vatana döndüğünde epey değişiklikle karşılaştı. Giderken küçücük bıraktığı üç erkek kardeşi de büyümüş, kocaman birer delikanlı olmuşlardı. Birbirlerine benzeyen üç kardeşin de suratlarında ustura yüzü görmemiş upuzun, kıpkırmızı sakalları vardı.

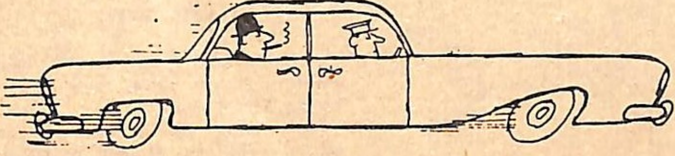
Kucaklaşma faslı bittikten sonra Mac Gregor:

— Sakal bırakmışsınız ama, dedi, ne kadar çirkin olduğunuzun farkında değil misiniz?

Kardeşlerden biri:

— Saçmalama Gregor, dedi. Amerika'ya giderken traş makinesini de yanına aldığının farkında değil misin?

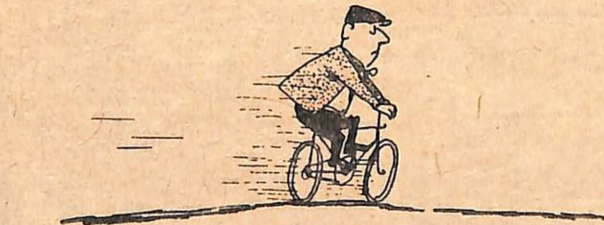
Dünyada seçim

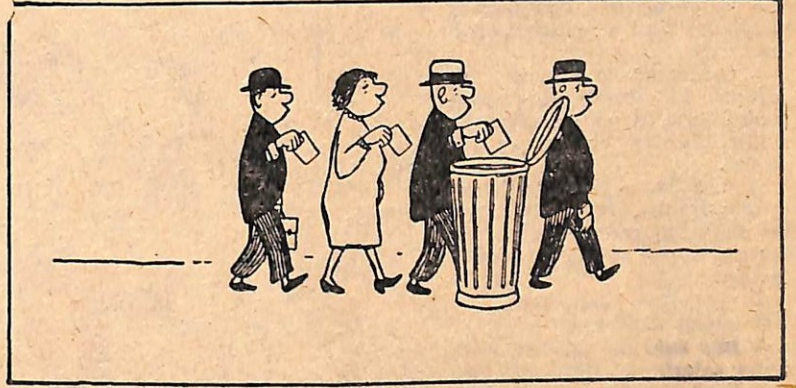

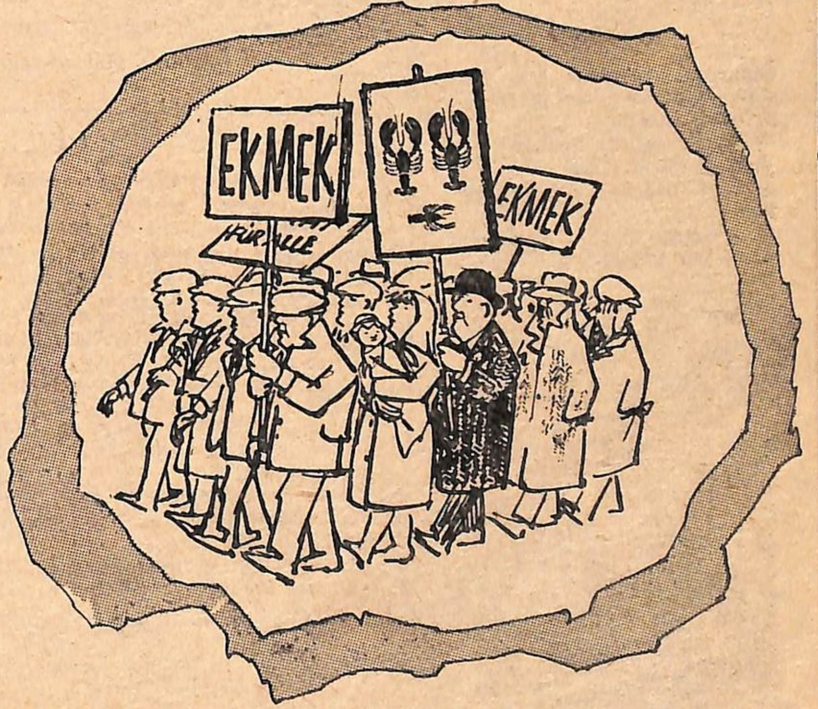

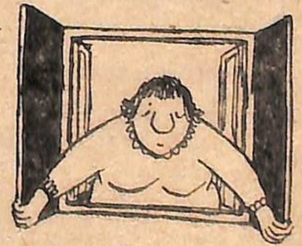

②

Coca-Cola ile herşey daha iyi gider

Coca-Cola'nın tadına doyum olmaz. Buz gibi Coca-Cola içiniz.

Coca-Cola

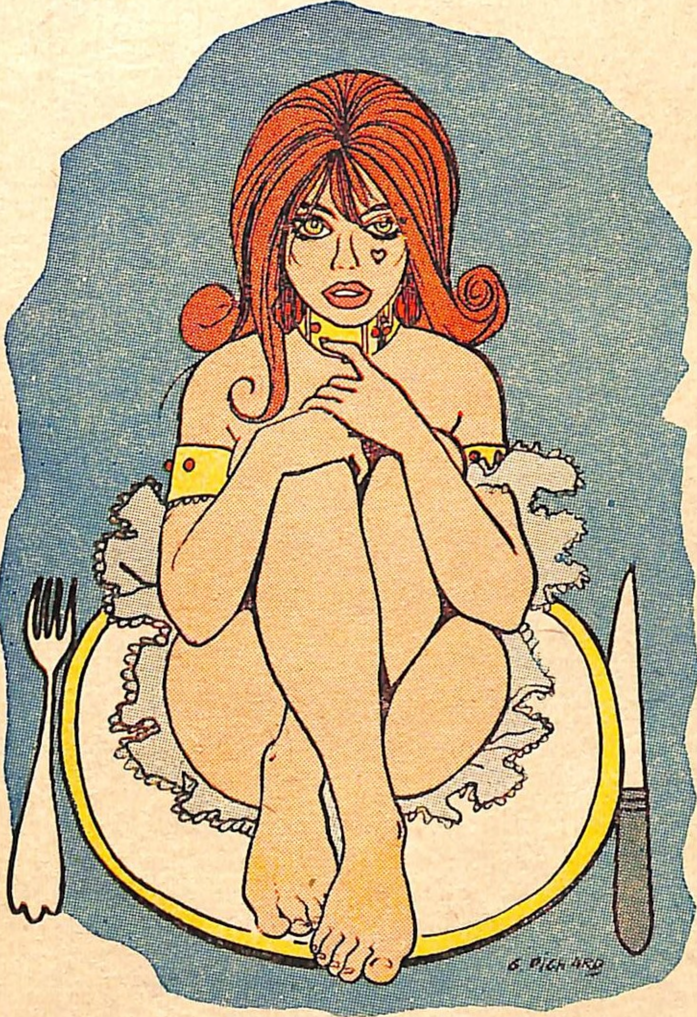
MÜSECCEL MARKA

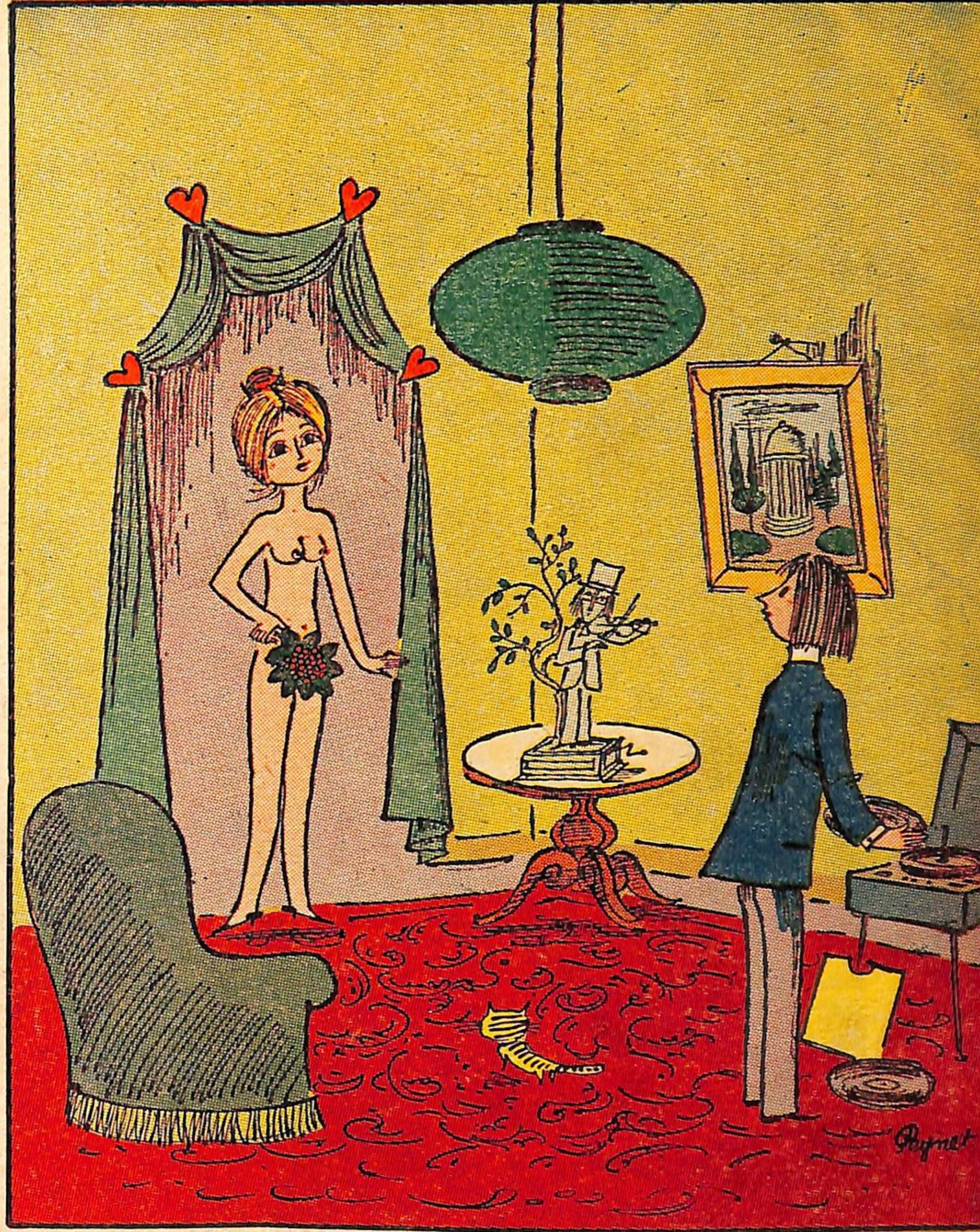
Coca-Cola, Türkiye'de The Coca-Cola Company'nin verdiği yetki ile İstanbul Meşrubat Sanayii Anonim Şirketi (İMSA) tarafından şişelenmektedir.

(İlâncılık : 3080 — 83)

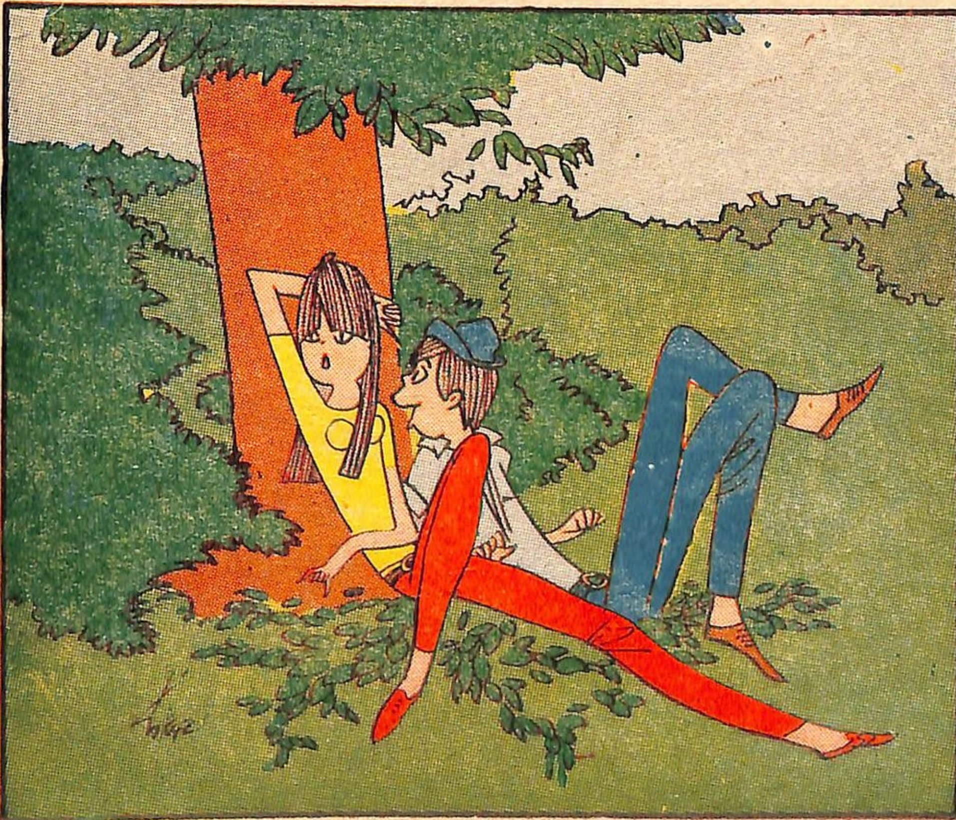
Akbaba

YEMEDE YANINDA YAT !..

— SEVGİLİM, BUGÜN MİNİ ETEĞİMİ Mİ GİYEYİM, YOKSA BU ÇİÇEK BUKETİNİ Mİ ?..

— HAYAT NE TUHAF ... DAHA DÜN TANIŞMIYORDUK, BUGÜN AYNI YAPRAK YATAK ÜSTÜNDE YATIYORUZ !..

— ŞU MASADA OTURAN ADAMDAN SAKIN .. HERŞEYE DOKUNMAK İSTİYOR !..